

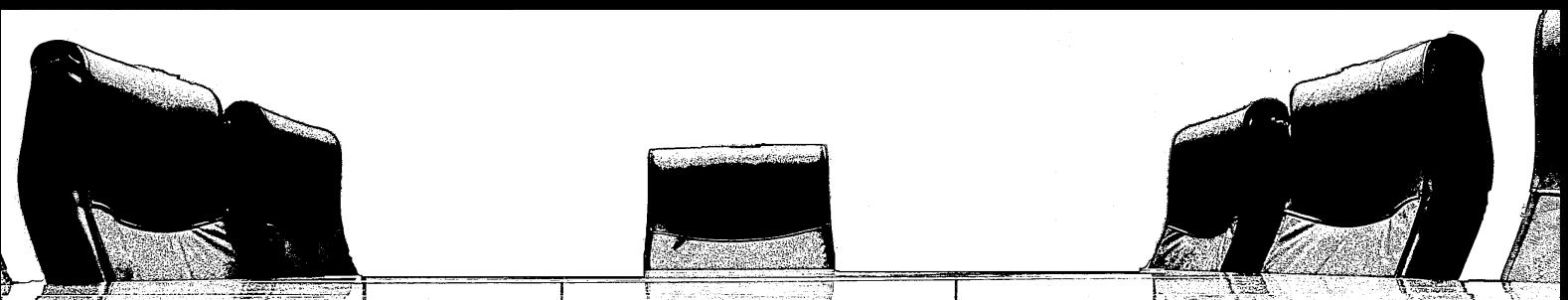
Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onbetaalbaar sinds 1983

de Moeial

mei 2011

**Van de vergadertafel tot uw kot
en alles daar tussen**

mei 2011: inhoud

Pagina 12

Pagina 18

Pagina 22

3. **Edito!**
Wij wonen wondermooi
Hoofdredacteur
4. **Onderwijs: kort!**
5. **Op naar 2020**
Onderwijsdoelstellingen zijn de Millenium-doelstellingen niet, of toch?
Nathaniël Bovin
6. **Nieuws van de VUB en Vlaanderen**
Plenaire en AV van 28/04
8. **Onschuldig vertier in een studentikoze sfeer**
Het KVHV, de NSV! en de N-VA
Joren Janssens
10. **Spreken is zilver, zwijgen is goud**
Opinie
Maarten Colette
11. **PMD aan de VUB?**
Stéphanie Romans
12. **Caporegime di Bruxelles**
Corruptie en Omertà
Jeroen Derkinderen
14. **Veilig experimenteren met drugs? II**
Harm Reducation
Olivier Dieleman
15. **Ars Poetica: Ik wil je enkel consumeren**
Pieter Jan Van Pevenage
16. **Brussel Braems**
De gal die hem nog restte
Ruben Claesen
18. **Tussen feit en fictie - John Maxwell Coetzee**
Essay
Jeroen Derkinderen
20. **Tuymans: voor het eerst met een overzichtstentoonstelling in België**
De Moeial nam een kijkje
Lisa Heinis & Sarah Fellahi
22. **Hoe goed is het goede doel?**
...of hoe NGO's uw gewetensgeld besteden
Joren Janssens
25. **Klassieke muziek biedt jeugd kansen**
"El Sistema is een wereldwonder"
Ruben Claesen
26. **Het nieuws van morgen**
Satire
Kenneth Pontzele
27. **Postscriptum: Afstandsleren aan de VUB**
28. **Agenda! mei 2011**
30. **Cafétip**
31. **Colofon**
32. **Achterflap**

EDITO!

Wij wonen wondermooi

DOOR NATHANIËL BOVIN - HOOFDREDACTEUR

De eerste vlijtige studenten hebben onderwijl de zoektocht naar hun kot voor het volgende academiejaar ingezet. Anderen zullen bij het lezen van deze lijnen waarschijnlijk eerder zuchten en het nog een weekje uitstellen. Huisvesting in Brussel is momenteel een heikel onderwerp. Zo kon u in de vorige editie lezen dat volgens de schatting van Lieven Boelaert, gedelegeerd bestuurder van Quartier Latin, er de volgende jaren tussen de 500 en 700 extra koten moeten bijkomen om aan de groeiende vraag te voldoen. Brussel groeit immers, en niet zo'n beetje. Hierbij kan ook gewezen worden op de recente berichtgeving omtrent het stijgende aantal kotstudenten in Brussel. Volgens Quartier Latin waren zowat alle koten vorig jaar tegen september 2010 al bezet, dit jaar lijkt er zich nog een toename aan te kondigen. De openkotendag van Quartier Latin kreeg ongeveer dubbel zoveel bezoekers te verwerken als vorig jaar. Een duidelijke opvolging lijkt dus broodnodig.

De voornoemde bevolkingsexplosie in Brussel werd uiteindelijk ook duchtig becommentarieerd de voorbije maanden, maar over daadwerkelijke beleidsmaatregelen horen we veel minder. Men kan zich dus afvragen: zullen we werkelijk wachten tot de problemen effectief uit de hand lopen eer we ingrijpen. Brussel is een jonge stad, demografisch gezien, maar de middelen om een dergelijke groei op een verantwoorde manier te begeleiden, blijven uit. Erger nog, deze problematiek wordt bij momenten haast gedegradeerd tot een communautair spelletje. Zo lasen we dat de Franstalige gemeenschap eist dat de Vlaamse Gemeenschap meer middelen zou inzetten voor de scholing van de Brusselse jeugd, waarop de Vlaamse Gemeenschap weer van mening bleek dat de befaamde Brusselnorm meer dan afdoende zou zijn om de vraag op te vangen. Zwartepieten doen we blijkbaar niet enkel op het federaal niveau; onderwijs in Brussel is immers tot nader order een kluwen van intergemeenschappelijke bevoegdheden. Vereenvoudiging is in dit geval niet het modewoord dat bij andere Brusselse aangelegenheden zo gemakkelijk valt.

Wat vaststaat is het feit dat we kampen met een duidelijk gebrek aan gecoördineerd beleid. Indien niemand zijn verantwoordelijkheid opneemt, zal het spijtig genoeg wel de Brusselse bevolking zijn die het zal voelen. Ironisch, natuurlijk, gezien deze al lang niet meer te catalogeren valt binnen het binaire kader 'Vlamingen-Franstaligen'. Niet dat dit op lange termijn enkel de kansen van de Brusselse jeugd hypothekeert: ook anderen die gretig van de hoofdstad gebruik maken, zullen uiteindelijk aan de gevolgen van een dergelijk beleid niet kunnen ontsnappen.

Dit zal waarschijnlijk weinig nieuws zijn voor zij die deze pagina's al langer lezen, maar eens te meer mag men vaststellen dat aan deze realiteit weinig veranderd is. Gekoppeld aan het precaire huisvestings- en scholingsbeleid, zal deze bevolkingsexplosie zich de volgende jaren natuurlijk duidelijker laten voelen. Niet enkel bij de zwakkeren van onze samenleving, maar ook bij de meer bemiddelde Brusselaar en bezoeker van onze hoofdstad. De zogeheten 'probleemwijken' liggen, in tegenstelling tot de beruchte Parijse banlieus, niet op een cynische 'veilige' afstand van het hart van Brussel. Integendeel, het is een wandeling van enkele straten ver. Gentrificatie ten spijt, zijn Kuregem en Molenbeek geen 'ver-van-mijn-bed'-buurten voor elke Brusselaar die Sint-Pieters-Woluwe bij tijd en stond eens durft te verlaten.

Als gevoelens van sociale gerechtigheid onze beleidsniveaus niet doen bewegen, laat ons dan even duidelijk zijn:

Sint-Goriks is een hip hoekje Brussel, maar u bent op een steenworp verwijderd van het grut dat u aan het negeren bent. Volgt er geen beleid, dan zal de klaagzang over 15 jaar oorverdovend zijn. Al zal men dan waarschijnlijk eens te meer de schijnwerper op begrippen als 'integratie' richten, en zedelijk zwijgen over een gericht kansenbeleid. Om het woord eens in de mond te nemen, dat is niet meer *politiek correct*.

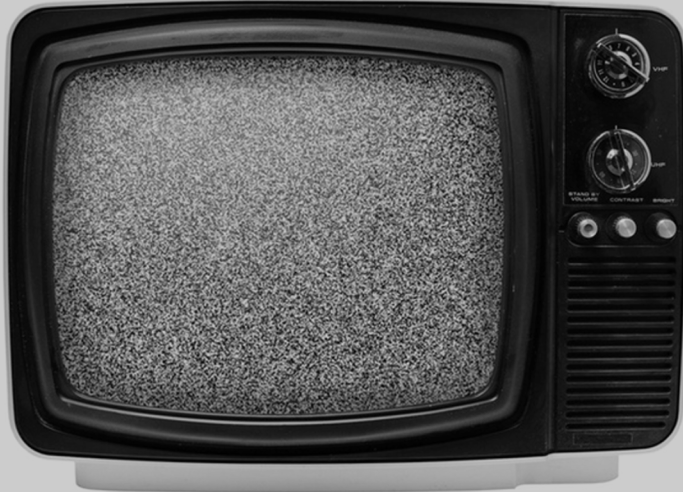
Goed, een lichtpuntje: kotstudenten komen nu eenmaal, bij regel, niet uit de meest onbemiddelde milieus. Hopelijk wordt men er zich daar ook van bewust dat geen beleid enkel kan leiden tot een onhoudbare situatie voor Brussel als studentenstad. Reden tot nadenken voor zij die toch niet in Antwerpen of Gent willen gaan studeren. Indien u echter aan Leuven of Mechelen denkt, of gokt op de Vlaamse Onafhankelijkheid om de grenzen hermetisch te sluiten, onthoud dan dat zulke sociale problemen de taal- noch staatsgrenzen zullen respecteren.

We beschouwen Brussel vaak als ons uithangbord naar Europa en de wereld. Hoe men ons land van buitenaf percipieert hangt in zekere mate ook af van Brussel; het lijkt dan ook ondenkbaar, onbegrijpbaar dat we hier niet wensen te investeren. Brussel is misschien het kind van de Belgische rekening, maar momenteel is het wel een kind dat zwaar verwaarloosd dreigt te worden. ❖

"Vereenvoudiging is in dit geval niet het modewoord dat bij andere Brusselse aangelegenheden zo gemakkelijk valt."

Onderwijs: kort!

“Een ruggensteun voor veel student, want naar het buitenland vertrekken is zeer kostelijk”. De doelstelling om tegen 2020 20 procent van de studenten via Erasmus uit te wisselen, lijkt de universiteiten zonder extra financiering echter onmogelijk. Smet is alvast van plan om “het hele systeem te herdenken en voor het zomerreces van 2012 een langetermijnplan voor te stellen.

- 142 van de 185.844 studenten, of 0,076%, beklagden zich vorig jaar bij de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen. Het grootste euvel lijkt, ondanks het onderwijs- en examenreglement, vooral de toegenomen complexiteit, zowel van de organisatie van ons onderwijs als voor de student zelf. Ten eerste worden studenten vaak afgerekend op een stage door een gebrek aan stageplaatsen en een slechte begeleiding. Ten tweede vormt leerkrediet omwille van ziekte of andere gegronde persoonlijke redenen ook een probleem. Tot slot staan vaak ook examenresultaten ter discussie omwille van de erbarmelijk geformuleerde motivaties van de prof of docent.

- De Vlerick Management School mag dan toch geen Campus inrichting in het Beursgebouw. De stad zoekt nog voort naar een andere bestemming voor het gebouw met de bekende neoclassicistische façade. Wel werd opgetekend dat de stad het gebouw graag aan het publiek wil openstellen. Vlerick Management School en uitbater Euronext hadden echter al een overeenkomst afgesloten en zijn zodoende ontgoocheld over de beslissing van de stad. Vlerick geeft zijn plannen om een campus in Brussel neer te poten evenwel niet op, en zoekt nu naar een nieuwe locatie.

- Eu-commissaris Vassiliou bezocht Brazilië tussen 3 en 9 april om het beleidsoverleg over hoger onderwijs en cultuur tussen Brazilië en de Europese Unie te lanceren. Specifieke fora waar beleidsmakers en professionals elkaar kunnen ontmoeten zullen worden gecreëerd. Verdere ontwikkelingen zullen worden bediscussieerd op de volgende EU-Brazilië-top, in oktober te Brussel. Nauwer samenwerken op vlak van onderwijs met Brazilië zou ook kunnen bijdragen tot het versterken van het strategische partnerschap dat reeds bestaat.

(jj, jd, nb, rc)

- Studenten mogen vanaf 1 januari 2012 vijftig dagen per jaar werken, of dit nu in de vakantie of in het academiejaar is. In de huidige situatie mogen studenten twee keer 23 dagen werken (tijdens het schooljaar en in de vakantie) aan een voordeeltarief voor de belastingen en de sociale zekerheid. De bestaande regelgeving belast elke overschrijding van de 23-dagenlimiet, de nieuwe wetgeving zal alleen boven de vijftig dagen belasten. De nieuwe regeling is dus flexibeler.

- Een decreetsvoorstel van de Waalse minister van onderwijs Jean-Claude Marcourt (PS) stelt dat iedereen die wil studeren op een instaptoets zal moeten slagen. Deze instaptoets komt er naar eigen zeggen niet om uit te sluiten maar om “zwakheden te detecteren en te verhelpen” en werd opgesteld in samenspraak met de Franstalige universiteiten. Het examen zou eind september worden georganiseerd voor eerstejaarsstudenten. De test zou verplicht zijn, maar zou in eerste instantie in de opleiding geneeskunde worden ingesteld, en zou een voorwaarde vormen om de studie aan te vangen. Voor de ontwerpers van het decreet gaat het om het verbeteren van de begeleidingsactiviteiten en om de nieuwe studenten te helpen bij eventuele lacunes. Een 'test d'évaluation informatif' bestaat reeds aan verschillende instellingen, in feite gaat het dus om een uitbreiding van een dergelijke beoordeling. Het hoeft ook niet te verbazen dat dit voorstel op veel tegenwind botst, onder mee van de Fédération des Etudiants Francophones.

Dit voorstel zou volgens sommigen ongelijkheid in het Franstalige onderwijssysteem in de hand werken en juist diegenen raken die uit lage socio-economische groepen komen.

- Op woensdag 11 mei organiseert de Vlaamse Vereniging van Studenten een studiedag over de financiering van openbare studentenhuising in Vlaanderen. Er zal gekeken worden naar publiek-private projecten en eventuele alternatieven. Binnen verschillende werkgroepen zullen verschillende sprekers van de partij zijn (waaronder Pascal Smet, Hubert Lyben, Nic Van Craen) en zullen enkele onderwerpen besproken worden. Voor deelname is inschrijving verplicht voor 6 mei, er zijn namelijk een beperkt aantal plaatsen.

- Sinds 2009 vertrokken 15 procent meer studenten naar een buitenlandse universiteit via Erasmusprogramma's, gefinancierd via beurzen van de EU en de Vlaamse overheid. Er werd echter te weinig geld voorzien en verscheidene studenten vertrokken met een tekort aan financiële steun. “Gemiddeld slechts 255 euro per maand”, volgens minister van Onderwijs Pascal Smet (sp.a). Een goede 45 euro minder dan het beloofde bedrag omdat de universiteiten minder deelnemers hadden verwacht.

De studenten krijgen echter alsnog “hun 300 euro, zoals beloofd”. Tom Demeyer, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten is alvast tevreden:

Op naar 2020

Onderwijsdoelstellingen zijn de Millennium-doelstellingen niet, of toch?

DOOR NATHANIËL BOVIN

Europa!

Europa speelt hoe langer hoe meer een rol in de manier waarop u het onderwijs zal ervaren in de volgende jaren. Deze rol, en de doelen die de Europese gemeenschap zich stelt, worden jammer genoeg vaak onderbelicht in ons medialandschap. Jammer, want er komt toch ook vanuit dit niveau een reeks impulsen die de vormgeving van ons onderwijslandschap beïnvloeden, en dit loopt natuurlijk niet altijd even vlot. Zo waren er doelstellingen van Europa voor 2010, waar ook Vlaanderen aan moest zien te beantwoorden. Europa had 5 streefdoelen gesteld, maar na de evaluatie bleek dat er maar één gehaald was. Dat ene streefcijfer werd over heel Europa wel ruimschoots gehaald, aldus Europa. Voor de duidelijkheid zetten we de EU-doelstellingen voor het onderwijs één voor één nog eens op een rijtje:

1. Niet meer dan 10% schoolverlaters tegen 2010
2. 20% verlaging in het aantal leerlingen dat laag scoort op alfabetisering
3. 85% van jongeren zou zijn secundair onderwijs moeten voltooien
4. 15% meer hoger opgeleiden in Wiskunde Wetenschappen en Technologie, met een toename van de de gender-pariteit
5. 12,5% van de volwassen bevolking moet deelnemen aan levenslang leren

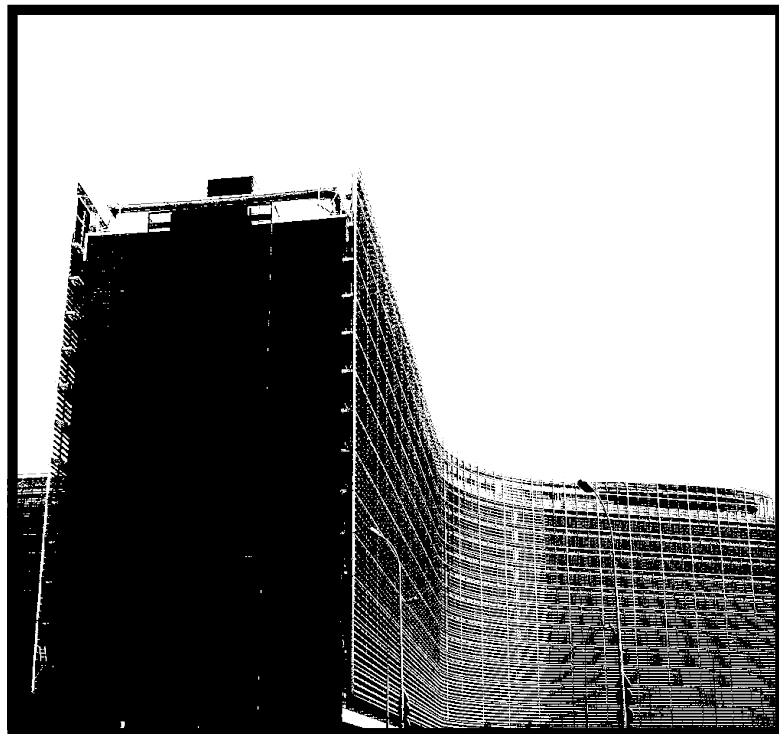
Van dit rijtje werd enkel aan de vierde doelstelling voldaan. Toegespitst op Vlaanderen, trokken de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) en de Vlaamse Raad voor Wetenschap en Innovatie (VRWI) evenwel aan de alarmbel. Wat betreft die vierde doelstelling bleek Vlaanderen, op 14 Europese landen, met 19,6% de vierde slechtste leerling van de Europese klas te zijn. De organisaties pleiten daarom ook voor een dringende investering door de Vlaamse Overheid in deze opleidingen, of zoals de Vlor en de VRWI stelden in een persbericht: "Het is in Vlaanderen niet vijf vóór, maar vijf over twaalf voor het verhogen van de in-, door- en uitstroom van jongeren in wetenschappelijke en technische richtingen. Een vernieuwd en integraal beleid is dringend en noodzakelijk en vraagt om een onafhankelijk platform dat de motor vormt achter een strategisch plan. Alle belanghebbenden, met name onderwijs- en kennisinstellingen, bedrijven, overheid en andere partners moeten hierbij worden betrokken. Dit beleid moet kunnen rekenen op een langetermijnaanpak en –financiering."

Voor 2020 zijn er onderwijs ook terug quota's gesteld. Of deze gehaald zullen worden is natuurlijk de vraag. Wie herinnert er zich nog het roemloze lot van de Millennium-doelstellingen? We mogen hopen dat deze streefcijfers voor het onderwijs in Europa geen Millennium-doelstellingen Redux zullen worden. Het blijft echter wel interessant om op te merken dat deze principiële verklaringen niet bepaald opgevolgd worden op nationaal niveau. Ook de wat paradoxale roep vanuit Europa tot grotere besparingen valt moeilijk te rijmen met de roep tot het versterken van de infrastructuur die moet leiden tot een hoger opgeleide bevolking. Ondanks dat men reeds jaren verklaart dat we enkel zo competitief kunnen blijven in een geglobaliseerde wereld.

Vanuit de studentengemeenschap kwam dan ook reactie. Bert Vandenkendelaere, voorzitter van de European Students' Union (overkoepelende studentenraad voor Europa, nvdr) uitte de volgende kritiek: "The Commission and member states should step up a gear and take timely and just measures to reach these targets. This could ward off a failure of some of the good aspects of the Europe 2020 strategy which aims to create smart, sustainable and inclusive growth in the EU and in particular to improve investments in higher education and innovation."

Voor zowel het Europese als het lokale niveau lijkt het dus tijd om in actie te schieten. Doelen stellen is één ding, ze opvolgen een ander.

"Wat betreft die vierde doelstelling bleek Vlaanderen, op 14 Europese landen, met 19,6% de vierde slechtste leerling van de Europese klas te zijn."

Nieuws van de VUB en Vlaanderen

Plenaire en AV van 28/04

In het teken van de informatie-doorstroom naar de studentengemeenschap, zullen we op de volgende pagina's enkele punten van de plenaire studentenraadsvergadering van 28 april 2011 uit- en toelichten. Zodoende kan de student mee blijven met wat beslist en besproken werd op de studentenraad.

- Er komt binnenkort waarschijnlijk een nieuwe regeling rond de representatie van studenten in facultaire raden en hun verhouding tot de VUB-Studentenraad. Vanuit de studentenraad werd gevraagd om de communicatie te verbeteren tussen de facultaire leden en de overige vertegenwoordigende organen. Momenteel zou er weinig inzicht zijn op de manier waarop de studentengemeenschap in de facultaire raden wordt vertegenwoordigd. De wijze van participatie in deze geledingen is transparant noch consequent over de verschillende faculteiten heen. Een betere wisselwerking zou ook de studenten in deze raden ten goede komen. Zo zouden studenten soms uit angst voor represailles, bijvoorbeeld in het teken van hun thesis, moeite hebben om tegen ongewenste programmaveranderingen op te boksen,

- De dalende participatie van studenten aan de onderwijs-evaluatie, die probleemsignalen tijdig moet opvangen, heeft ervoor gezorgd dat een nieuwe procedure werd opgesteld met oog op een verhoogde deelname. Als belangrijkste wijzigingen werden het deelname-criterium van 50% opgeschort en ligt het initiatief tot opvolging van probleemsignalen in eerste instantie bij de docent zelf. Op die manier krijgt deze alsnog de mogelijkheid de problemen vooreerst zelf weg te werken. Verdere problemen worden doorgesluist naar respectievelijk de decaan en de vicerector. Vanuit de administratie werd gevraagd aan de studentenraad om dit te communiceren naar de studentengemeenschap. Vele studenten bleken zich niet de moeite te troosten om deze evaluatie in te vullen wegens een vermeend gebrek aan opvolging. Men wil de studenten verzekeren dat het de bedoeling is om ernstig om te gaan met hun klachten, maar dat vereist wel dat voldoende studenten ook daadwerkelijk deelnemen aan de e-evaluatie. Dit teneinde de anonimiteit van de deelnemers te verzekeren en een representatief beeld te verkrijgen van mogelijke problemen. ⚠

(rc, nb, jj)

VVS, aprilse grillen

Voor de Algemene Vergadering van de Vlaamse Vereniging van Studenten was er al enige spanning te bespeuren. Dat merkten we op in een verhit bericht van de HUB twitter-account, waarbij gewag werd gemaakt van onvrede over bepaalde uitspraken van Sander Vandermaelen, lid van de Raad van Bestuur van VVS. Deze laatste had in de Veto (studententijdschrift van de KUL, *nvdv*) enkele uitspraken gedaan omtrent de invoering van een maximumfactuur. Uitspraken die de volgende dag ook overgenomen werden door het gratis dagblad MetroTime. Dit was voor o.a. de HUB onaanvaardbaar, daar een dergelijk standpunt niet in de algemene vergadering ter sprake gekomen zou zijn. De vergadering zelf begon met enige vertraging, en dit deed geen wonderen voor de sfeer. Na een moeizaam op gang gekomen vergadering, werd er tijdens de laatste ronde, de variaronde, allusie gemaakt op het bewuste artikel.

Vandermaelen verduidelijkte dat zijn uitspraken niet bedoeld waren als zijnde een reflectie van het beleid van VVS,

maar ten persoonlijke titel gelezen moesten worden. Het grootste deel van de vergadering leek hier vrede mee te nemen, maar de zaak kreeg nog een staartje. Hierop volgde uiteindelijk nog een dramatisch moment. Anton Schuurmans, gevolgd door Koen Torremans en Tom Demeyer (de 3 overige leden van de raad van bestuur van VVS, *nvdv*) uitten hun onvrede met de demarche van Vandermaelen en zegden hun vertrouwen in dhr. Van der Maelen op, zonder daar verdere consequenties aan te verbinden. Is, naar het voorbeeld van de Belgische regering, het begin van het einde van het VVS-bestuur ook in de aprilmaand ingezet?

Of ook hier de verkiezingskoorts iets mee te maken heeft, is nog niet geheel duidelijk. Al kan de spanning tussen Gent (Vandermaelen) en Leuven (Demeyer, Schuurmans en Torremans) hier niet geheel ontkend worden. Afwachten hoe deze situatie verder evolueert. ⚠

(nb)

Plenaire Studentenraad VUB 28/03

Verkiezingen, uitslagen!

Uw vertegenwoordigers voor het volgende jaar zijn bekend. De verkiezingen liepen dit jaar gelukkig een pak vlotter dan de voorbije jaren. Zo werd het quorum deze maal, op de valreep, tijdens de eerste ronde gehaald. Iets wat al jaren niet meer was gebeurd. Uw verkozenen voor het academiejaar 2011-2012 zijn dan ook de volgende personen:

■ Definitieve uitslag studentenverkiezingen 2011

Zijn verkozen voor de Raad van Bestuur

Faculteit	Effectief kandidaat	Plaatsvervanger
LW	MAES Arnaud	EERDEKENS Tijn
RC	DONNEZ Thomas	ROELS Bob
ES	CASIER John	PUYENBROEK Mischa
WE	KEIRSSE Jiri	TORISAEN Sofie
GF	VERHULST Stefaan	VAN LAETHEM Johan
IR	LEERSBERGHE Joerie	VAN ISTERDAEL Dieter
LK	VAN VLASSELAER Nicolas	VAN ISEGHEM Tom

Zijn verkozen voor de Onderwijsraad

Faculteit	Effectief kandidaat	Plaatsvervanger
LW	DE GRAEF Sabe	EERDEKENS Tijn
ES	RENDERS Laurien	RYCKAERT Liesbeth
PE	FLOOR Dyana	RIJMEN Joske
WE	BRIGOU Ben	WALTERS Perry
IR	SELLESLAG Isabelle	MUS Bart
LK	SERRIEN Ben	VAN ISEGHEM Tom

Zijn verkozen voor de Studentenraad VUB

Effectief kandidaat	Plaatsvervanger
JANSENS Jens	VANDERHAEGEN Pieter
KEMPINAIRE Anne-Sophie	WIJNANDS Marjolein
ROELS Bob	VANDEN DAELE Charlotte
ROMANS Stéphanie	GONZÁLEZ-MASEDA Sandro
VANDEN DAELE Charlotte	ROELS Bob
VANHONACKER Domien	VAN DEN BROECK Bjorn
VAN ISEGHEM Tom	VAN VLASSELAER Nicolas
VAN ISTERDAEL Dieter	LEERSBERGHE Joerie

Wat echter te betreuren valt, is het feit dat geen enkele allochtone kandidaat figureert op de lijst van verkozenen. Enkel vorig jaar, met slechts 8 kandidaten voor 8 zetels in de plenaire, slaagde een allochtone student om verkozen te raken. Dit jaar, naar goede gewoonte, zoals de jaren daarvoor, raakte geen van de kandidaten met 'exotische namen' in de top 8. Een spijtige vaststelling. Positief is echter wel dat dit jaar het aandeel vrouwelijke vertegenwoordigers sterk omhoog is gegaan. Gender-pariteit lijkt nog niet bereikt, maar op dit gebied is er alvast een stap in de goede richting. ⚡

(nb, rc)

Cursusdienst, waarheen?

Waar haalt u uw cursus? Grote kans dat u op deze vraag 'VUBtiëk' antwoordt. Voor velen onder ons is dit immers standaard. Niet alle cursussen worden echter door onze Alma Mater verzorgd. Zo zijn er ook de cursussen die door de verschillende facultaire kringen worden aangeboden. Dit laatste zorgde op de plenaire studentenraad van 28/04 voor een lang uitgesponnen discussie over het wel en wee van uw studiemateriaal. Vanuit de Onderwijsraad is er immers een voorstel geformuleerd om al het officiële cursusmateriaal vanaf volgend academiejaar aan te bieden aan de student via de VUBtiëk. Hiervoor werd door de administratie, bij monde van de afgevaardigde van de vice-rector Onderwijs, als redenering vooral gewezen op de uniformiteit, herkenbaarheid en lay-out van de cursussen. Facultaire kringen zouden in hun uitgaves beperkt worden tot bijkomend materiaal, zoals daar zijn: samenvattingen en powerpoint-presentaties.

Dit bleek niet geheel naar de zin te zijn van verscheidene van uw vertegenwoordigers, die op de plenaire hier het één en ander aan toe te voegen hadden. Zo zijn de cursussen natuurlijk een belangrijke bron van inkomsten voor de kringen, en zijn deze volgens sommige stemmen in de raad heel wat competentier dan aangenomen. Voor sommige vertegenwoordigers, van de meer liberale overtuiging, was ook de werking van de vrije markt een belangrijk principe. Een verdeelpunt zou immers de noodzaak tot het competitief houden van de prijzen danig verstoren. Of dit wel een valabel argument is, is natuurlijk de vraag. Onze syllabi zouden immers volgens de dienst Uitgaven toch een 10% goedkoper zijn dan aan andere universiteiten. In Gent of Leuven bestaat een concept als de VUBtiëk immers niet. De VUBtiëk in Jette draait voorts op verlies, wat moet worden opgevangen door het verdeelpunt in Etterbeek. Als men een ware 'winstlogica' zou volgen, zou men de studenten uit Jette moeten verplichten om hun cursussen op de Campus Etterbeek te komen halen.

Ook wees de administratie op het belang van een eenduidige en kwaliteitsvolle uitgave voor onder andere visitatiecommissies, en meende dat de uitgaves die vanuit de kringen kwamen nu eenmaal niet altijd het kwaliteitslabel haalden. Er was ook een enquête georganiseerd door de Studentenraad om de houding van de studenten tegenover respectievelijk de VUBtiëk, de uitgavendienst van de kringen en Pointcarré te meten, en deze stonden volgens de enquête positief tegenover het werk van de kringen. Het onderzoek in kwestie werd echter door algemeen-directeur Van Leemput naar de vuilbak verwezen, als zijnde een 'gruwel' voor elk socioloog. De niet-representatieve aanpak zorgde er immers voor dat de enquête voornamelijk werd ingevuld door studenten die in het kringleven betrokken waren. Dit maakte deze peiling dan ook onbruikbaar om enige beleidsbeslissingen op te baseren. Dit werd door Liesbet Van Gysegem (voorzitster Werkgroep Onderwijs, nvdr.) grif toegegeven. Al werd er vanuit de raad ook gewezen op het feit dat er tot nu toe geen harde cijfers voor handen zijn die de mening van de student omtrent dit thema in kaart brengen. Voorgesteld werd om een gezamenlijk cursuspunt op te richten met alle kringen, om zodoende een duidelijker lijn te trekken in heel het gebeuren. Een klare beslissing viel uiteindelijk niet, al blijft de vraag of de student zelf hier volledig mee gediend zou zijn. Dat de kringen hier hun eigenbelang beschermen is niet meer dan normaal, maar of dit werkelijk de student vooropstelt, is tot nu toe niet geheel duidelijk. ⚡ (nb)

Onschuldig vertier in een studentikoze sfeer

Het KVHV, de NSV! en de N-VA

DOOR JOREN JANSSENS

We hebben er met z'n allen lang op gewacht. Bart De Wever gaf uiteindelijk pas 3 dagen voor de verkiezingen van juni 2010 en na bijzonder lang aandringen, dan toch publiekelijk en expliciet toe op de VRT dat het einddoel van de N-VA van zuiver separatistische aard was. Al moet gezegd dat deze Vlaamse onafhankelijkheid *"een doel is, in die zin dat het er vanzelf van zal komen; wij noemen dat politiek darwinisme"*. Een meer gepaste term lijkt mij hier eerder 'politiek creationisme'. Het partijprogramma is echter net iets voorzichtiger. Hierin wordt gepleit voor een verregaande vorm van confederalisme, of de zogenaamde Copernicaanse omwenteling, 'Wetstratees' voor de grootste stilstand ooit. Duidelijk twee verschillende eindpunten.

Ongetwijfeld zijn vele N-VA-stemmers naar de stembus getrokken met grote twijfels over het standpunt van deze Goede Vlaming. Voor velen zijn deze twijfels beslist ook gebleven. Zij die in het ongewisse waren en nog steeds zijn, kozen dan maar naar eigen believe tussen de tegenstrijdige standpunten die de N-VA los liet op de bevolking. Knap staaltje politieke strategie met oog op een maximum aan Vlaamse stemmen. Verdeel en heers, zelfs in uw eigen middens, Caesar ab Flandria! Confederalisme of de oubollige Vlaamsche eisch voor onafhankelijkheid? Voor u een vraag, voor KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond, *nvdv*;) reeds geruime tijd een weet!

De Wever, die ettelijke kilo's en jaren geleden hoofdredacteur van Het Verbond van KVHV was, kon reeds in 2004 in datzelfde magazine formuleren: *"De N-VA wil van Vlaanderen een onafhankelijke lidstaat in een federaal Europa maken... bevrijd uit het Belgisch keurslijf"*. Een knap staaltje duidelijke politieke taal noemen we dat. Jammer dat De Wever deze niet kan hanteren op de Vlaamse staatszender. Ongetwijfeld een bewuste politieke strategie.

Dat N-VA een graag geziene gast was bij het rechts-radicalen KVHV mag niemand verbazen.

Voornamelijk Vlaams Belang, maar zeker ook de N-VA, rekruteren gretig bij KVHV. Geregeld kreeg KVHV het vrolijk bezoek van figuren als Geert Bourgeois, Bart de Wever en Mark Demesmaeker (ja, die'n type van het tuinierprogramma 'Groene Vingers' heeft zich ontpopt tot een volbloed Vlaams-nationalist). Sterker nog, Jan Jambon was zelfs eregast op de jaarlijkse Uylenspiegelfeesten te Gent in 2009. Daar had hij het genoeg aan tafel plaats te nemen met Oswald van Ootegem, gewezen militair collaborateur, onderluitenant van de Waffen-SS van de Vlaamse Oostfrontstrijders en eresenator van de Volksunie. Het olijke duo zong uit volle borst de Vlaamsche liederen die Jambon naar eigen zeggen *"25 jaar jonger lieten voelen"*. Ook op intiemere feestjes was Jambon steeds een graag geziene gast, al dan niet in gezelschap van Gerolf Annemans (VB), van wie de N-VA zich, althans naar de publieke opinie toe, toch uitdrukkelijk distantieerde?

Ach het KVHV, een onschuldige doordeweekse katholiek-conservatieve, separatistische, anti-immigratie- en elite-studentenvereniging,

die overigens de VUB omschrijven als een maoïstisch bolwerk, zegt u? Iets minder onverdorven worden de militanten wanneer men een blik werpt op hun jaarlijkse activiteiten. Tot dit repertoire hoort steevast, zonder enige vorm van intellectuele legitimatie, een huldiging ter ere van August Borms (Vlaams collaborateur tijdens WO I en WO II, medeoprichter van de Raad van Vlaanderen die onderhandelde met Duitsland, geëxecuteerd te Etterbeek in 1946), afgewisseld met allerlei lezingen, onder andere van bovengenoemde Oswald van Ooteghem, Gerard Bodifée (winnaar van de 'Homofobieprijs', uitgereikt door de Halebifederatie), Koenraad Elst (actief en controversieel medewerker van Vlaams Belang), opgevuld met lezingen over het Verdinaso (antisemitisch, autoritair verbond, losjes gebaseerd op Mussolini's fascisme).

Ook bij de NSV! (Nationalistische Studentenvereniging, *nvdv*;) zijn Bart De Wever en de N-VA pitbulls graag geziene gasten. De NSV! die zich naar de buitenwereld toe profileert als radicale Vlaams-nationalistische cultuur- en identiteitsgoeroes, gericht tegen massa-immigratie en islam en die dwepen met leuzen als:

"Ach het KVHV, een onschuldige doordeweekse katholiek-conservatieve, separatistische, anti-immigratie- en elite-studentenvereniging, die overigens de VUB omschrijven als een maoïstisch bolwerk, zegt u?"

"De Wever is opgeklommen tot Messias van rechts-extremisten die vroeger gemarginaliseerd werden, maar heden ten dage blijkbaar zelfs financiële steun en openlijke erkenning van de KUL waardig zijn."

"De migrant, hij kwam, hij zag en verdorie... hij bleef" en *"Vandaag tolerant, morgen vreemde in eigen land"* kan aanzien worden als xenofobisch, neigend naar fascisme.

Hun activiteiten laten eveneens weinig aan de verbeelding over. Op de IJzerwake van 2004 werd hulde gebracht aan Staf de Clercq (stichter en 'den leider' van het Vlaams Nationaal Verbond (VNV) en tevens de man die onder de nazi-vlag openbaar zijn vertrouwen uitte in Adolf Hitler) en Irma Laplasse (na WO II geëxecuteerd omwille van de verantwoordelijkheid voor de dood van 7 verzetsleden).

Reeds in 2008 mocht De Wever, aan een tafel gedrapeerd met NSV-vlag, plaats nemen om een woordje uitleg te geven over zijn visie op de staatsvorming. Mark Demesmaeker lijkt dan weer graag te poseren op de IJzerwake in gezelschap van de NSV!-voorzitter, Frank Vanhecke (VB) en Bruno Valkeniers (VB); wederom goede vrienden met het Vlaams Belang?

In februari 2011 kon de N-VA zich zelfs 'verrijken' met vers NSV!-bloed in haar gelederen. Kim Van Cauteren, ex-NSV! militant, mag zich sinds kort de trotse voorzitter van Jong N-VA noemen. Geen onbelangrijke post, aangezien Kim Geybels van hieruit rechtstreeks naar de Senaat trok, en dat zonder zich eerst op de hoogte te stellen van de gewenste dresscode! Van Cauteren kan zich alvast verheugen op eenzelfde beloftevolle carrière! NSV! ziet er alvast een ontkenning in dat ze een Vlaams Belang-clubje zijn en stellen dat *"er ook veel N-VA'ers actief zijn in het NSV!."*

Of N-VA straks een Vlaams Belang-clubje wordt, zal de toekomst uitwijzen. Bruno Stevenheydens, VB'er uit Beveren, werd alvast met open armen ontvangen. Naast hun nieuwe aanwinst Vic Van Aelst, die recentelijk pleitte voor het afschaffen van de Franse taal in het Vlaams onderwijs, is de N-VA op korte tijd al met twee radicale stemmen aangedikt.

In 2007 zorgde De Wever voor een controverse toen Filip de Winter (VB) een foto, genomen in '96, verspreidde van Bart in gezelschap van Jean-Marie Le Pen, stichter van Front National, wiens extreemrechts gedachtegoed en schandaleuze uitspraken hier hopelijk niet opnieuw aangehaald hoeven te worden.

De Wever gaf destijds volgende uitleg: *"Ik ben hem niet gaan fêteren. Ik heb een gespreksavond bijgewoond en hem kritische vragen gesteld. Ik denk dat dit in een democratie toegelaten is"*.

Samengevat kunnen we stellen: niet het soort verenigingen en personen waar de N-VA, als grootste partij van Vlaanderen, mee wil geassocieerd worden, lijkt me. Natuurlijk zijn politici van N-VA vrije mensen en mogen zij, net zo goed als anderen, gaan en staan en praten met wie zij het gepast achten. Men zou echter wel eens een moment van zelfreflectie mogen inpassen. Men kan ten aanzien van de media en het volk geen extreemrechtse partijen als Vlaams Belang, met oog op hun electorale achterban, ridiculiseren en tegelijkertijd achter de schermen gretig participeren aan de motivatie van ditzelfde extreemrechts gedachtegoed zoals te vinden bij KVHV en NSV!.

Dat deze zelfreflectie dan toch plaatsvond, beter laat dan nooit, is vooreerst een strategische zet. Vanaf de verkiezingen van 2010 valt de interesse van de N-VA in verenigingen als KVHV en NSV! volledig weg. Of valt de interesse van KVHV en NSV! weg voor de N-VA? Dit laatste is hoogst onwaarschijnlijk aangezien *"geen weldenkend nationalist ontkennen zal dat Bart De Wever erin geslaagd is om het streven naar de Vlaamse autonomie mee ingang te doen vinden bij de meerderheid van de Vlaamse bevolking"*. De Wever is, bij gebrek aan een geloofwaardig alternatief, opgeklommen tot Messias van rechts-extremisten die vroeger gemarginaliseerd werden, maar heden ten dage blijkbaar zelfs financiële steun en openlijke erkenning van de KUL waardig zijn. Kortstondige erkenning aan de UGent was ook hun deel, maar daar werd deze terug ingetrokken, al loopt de beroepsprocedure nog.

Meer waarschijnlijk is dat de N-VA, onder groeiende media-aandacht, beseft dat zich in het openbaar associëren met zij die teren op de idealen van veroordeelde collaborateurs en antisemieten, enkel argwaan zou wekken. Niet ondenkbaar gezien het gekleurd verleden, lees zwarte pagina, zoals waar te nemen in het familiealbum van de voorzitter.

Erasmus wist echter al in 1512: *"Men mag zich vermommen zoveel men wil, een ezel in leeuwenhuid blijft toch maar een ezel"*.

De N-VA, met De Wever op kop, lijkt wel een partij met twee gezichten. Men profileert zich naar het volk als centrumrechts, conservatief, liberaal en Europees gezind, uit oog van de camera's verbreedert men echter met extreemrechtse, ultraconservatieve, xenofobische, haast fascistische organisaties. Als de N-VA ooit bereid zou zijn om in een regering te stappen, vraag ik mij af welk gezicht we te zien zullen krijgen.

Het wordt hoog tijd dat N-VA kleur bekent. Het radicale nationalisme wordt bewust niet uitgespeeld in haar communicatie. Men pikt liever in op enkele typische rechtse vraagstukken zoals immigratie, die ongetwijfeld meer kiezers bekoren dan de staatsvorming en de al dan niet overheveling van kleine bevoegdheden en de systematische ontmanteling van de federale staat België. Deze systematische ontmanteling, met als doel de Vlaamse onafhankelijkheid, is ook slechts gewenst door 20% van de N-VA kiezers. 13% is zelfs voorstander van een terugkeer naar een unitair België met één nationaal parlement en één nationale regering. De Wever heeft er dus baat bij zijn zelfverklaard en snood einddoel onder stoelen en banken te steken met oog op een maximum aantal stemmen van zowel separatisten als niet-separatisten. Hoe dan ook, één dezer twee groepen zal bedrogen uitkomen.

Nieuw-Vlaamse Alliantie? Nieuw? Nee! Oude onfrisse gerecupereerde koek, herverpakt met een nieuwe vervaldatum, zijnde het moment waarop N-VA haar handtekening zet onder de staatsvorming en haar politieke maagdelijkheid verliest! Het neo-flamingantisme zoals belichaamd door N-VA heeft zich ontpopt tot een strekking waarbij men een mix van vooroorlogs nationalistisch gedachtegoed combineert met plat en modern populisme en kleurontkennerij waarbij slechts weinigen van diens kiezers zich bewust zijn van de langetermijneffecten. De strijd tussen de realistisch pragmatische en de ideologisch radicale strekking binnen N-VA-gelederen is nog niet gestreden. Een zege van de radicalen zal de erfzonde zijn van de kiezer.

Men weze gewaarschuwd voor de wolf in schaapskleren die mogelijk schuilt achter de vage en voor interpretatie vatbare communicatie waarmee de N-VA ter meerdere eer en glorie van het Vlaams-nationalisme de toenemende segregatie in de maatschappij wederom een grote dienst bewijst. ❖

Spreken is zilver, zwijgen is goud

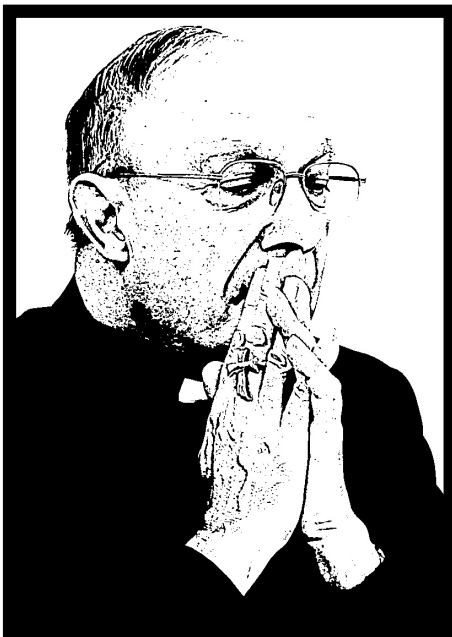
Opinie

DOOR MAARTEN COLETTE

Religie, onder welke vorm dan ook, pretendeert altijd uitspraken te kunnen doen over wat aanspraak mag maken op waarheid en wat niet. Het bewandelen van de meest eenvoudige weg behoort tot de voorrechten van het individu dat religieuze oogkleppen wil uitdragen en alle andere bewandelbare wegen met de grootst mogelijke stelligheid afwijst. Religie zou integendeel een **privézaak** moeten worden, een zaak van het **individu**.

De schandalen binnen de Katholieke Kerk eisen de dag van vandaag alle journalistieke schijnwerpers op. Dat is niet verwonderlijk voor een instituut dat hardnekkig weigert om zich terug te trekken uit het maatschappelijke leven, maar zich behaaglijk wentelt in haar zelfbeweerde gezagsfunctie, die door de meeste gelovigen echter reeds lang verlaten werd, indien niet vóór de schijnbaar eindeloze soap rond de gewezen rooms-katholieke bisschop Roger Vangheluwe, dan zeker erna. Daar ligt nu net de paradox in het hele verhaal verscholen. Als de Kerk werkelijk ten alle prijs weigert om haar eis van universaliteit op te geven, dan dreigt zij in de marginaliteit te vervallen.

Er zijn immers weinig of geen gelovigen die zich niet aan de zijde van een legalisatie van abortus of van het gebruik van condooms als voorbehoedsmiddel tegen hiv of aids durven

"Datzelfde mensenrecht werd recentelijk door Het Belang van Limburg op schandelijke wijze genegeerd toen het naar aanleiding van het proces over de Parachutemoord in Tongeren de bevraging lanceerde of Els Clottemans de parachute had gesaboteerd."

scharen. Evenmin zijn er weinig of geen gelovigen die niet de mening zijn toebedeeld dat het perfect plausibel is om een goed katholiek te zijn enerzijds doch tegelijkertijd grondig en in alle openheid van mening te verschillen over de leer van de Katholieke Kerk anderzijds.

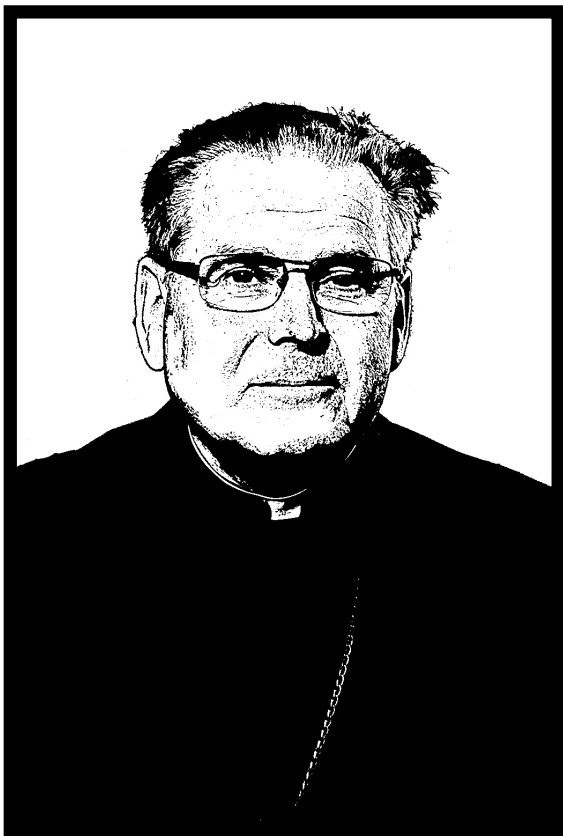
Terugkomend op de kwestie van aids en de houding van de Katholieke Kerk met betrekking tot dit onderwerp, dient gezegd dat absoluut geen draagvlak kan bestaan voor de misselijkmakende uitspraak dat deze seksuele aandoening een vorm van immanente gerechtigheid zou zijn. Dit is overigens een krasse uitspraak vanwege een instantie die omwille van haar strenge richtlijnen met betrekking tot het gebruik van anticonceptiemiddelen het beleid inzake aids en hiv aanzienlijk bemoeilijkt. Gianni Vattimo illustreerde ooit aan de hand van een prachtig voorbeeld de hemelsbrede kloof die gaapt tussen enerzijds de christelijke bijgelovigheden en anderzijds dat wat er in de praktijk mee aan te vangen valt. In de afwijzing van het vrouwelijke priesterschap ziet hij een metafysisch bijgeloof doorwerken tegen de caritas als plicht om gehoor te geven aan het nieuwe bewustzijn van vrouwen in onze huidige maatschappij.

Dit voorbeeld toont aan dat de vraag te weten naar welke maatstaven we als gelovig katholiek individu dienen te handelen om in de ogen van het instituut als dusdanig te gelden, een typisch valse vraag is. De juiste vraag is te weten op welke manier het individu dat gegeven in de praktijk brengt. Het begrip 'legitimiteit' is immers niet van toepassing op dat wat elk van ons in de privésfeer doet. Proberen we dat begrip toch toe te passen, dan zou dat er automatisch toe leiden dat we niet het recht hebben om eender welke kerkplechtigheid bij te wonen behoudens wanneer het gezag van de Katholieke Kerk om erover te waken wie als gelovige kan gelden, wordt erkend.

Daar komt bij dat het bestaan van religie altijd het gevaar met zich meebrengt dat het politieke beïnvloeding in zich draagt. Het verwarren van de grenzen van het eigen fatsoen, door zich trachten te mengen in het initiatiefrecht van gerechtelijk instanties, door bijvoorbeeld zijdelings doch onverholen te suggereren dat pedofiliedossiers van hoogbejaarde delinquente priesters geen vervolging meer zouden behoeven, wordt daar om redenen van plaatsvervangende schaamte best niet aan toegevoegd.

Sinds enige tijd davert het instituut Kerk weer op haar grondvesten. De heer Vangheluwe vond het blijkbaar nodig om ons lastig te vallen met een interview. En als de heer Vangheluwe spreekt, laaien de emoties hoog op. De media spelen hierin overigens een niet te onderschatten rol. Zonder aan de verderfelijke en misselijkmakende draagwijdte van de inhoud van dit interview afbreuk te willen doen, moet gezegd worden dat op dit punt een gedeelde verantwoordelijkheid met de media speelt. Journalisten moeten hun maatschappelijk belangrijke rol spelen, maar moeten ook zorgen voor een degelijke berichtgeving. Terwijl bepaalde journalistiek op een serene wijze over de kwestie berichtten, waren er anderen wiens kwaliteit van berichtgeving omgekeerd evenredig was aan de grootte van de afzetmarkt van het desbetreffende forum, wat de journalisten in kwestie vanzelfsprekend beoogden.

Precies de journalistiek, als verondersteld professionele intermediair, moet er zich van onthouden uitspraken te doen over de schuld of de onschuld van de heer Vangheluwe. Want hoe groot het menselijke drama ook mag wezen, de heer Vangheluwe wordt vermoed onschuldig te zijn tot zijn schuld door een rechtbank op onherroepelijke wijze is vastgesteld.

Dat is een fundamenteel mensenrecht dat al sedert ruim een halve eeuw geldt en dat hier met de voeten wordt getreden. Dat slachtoffers in al hun onmacht en woede wild in het rond zwaaien, is acceptabel. De media moeten zich hiervan onthouden.

Datzelfde mensenrecht werd recentelijk door Het Belang van Limburg op schandelijke wijze genegeerd toen het naar aanleiding van het proces over de Parachutemoord in Tongeren de bevraging lanceerde of Els Clottemans de parachute had gesaboteerd. Hierover oordeelde de Raad voor de Journalistiek dat daardoor aan het publiek de mogelijkheid werd geboden om zonder dossierkennis en als het ware bij wijze van pronostiek een oordeel te vellen over de schuld of onschuld van de beklagde. De Raad oordeelde dat de beklagde daardoor nodeloos aan de openbare discussie en aan de mogelijke afkeuring van velen werd blootgesteld.

Hetzelfde kan gezegd worden over de berichtgeving rond de heer Vangheluwe. Schuldig of onschuldig, we weten het niet, want daarvoor heeft men in een rechtsstaat de tussenkomst van een rechtbank. En daar wringt nu net het schoentje... Deze kan niet meer oordelen over schuld of onschuld wegens het laten verlopen van de verjaringstermijnen. De heer Vangheluwe wordt dus vermoed onschuldig te zijn en zal dat voor de rest van zijn leven blijven, al het menselijke leed ten spijt. Laat de man gerust en alstublieft, Meneer Vangheluwe, laat ons gerust want uw proclamaties interesseren ons niet. Erger zelfs. We worden er kotsmisselijk van. En uw Kerk is op sterven na dood. Het funderingsdenken is reeds lange tijd begraven. Gelukkig bestaat uw beweerde hemel niet. ❖

PMD aan de VUB?

DOOR STÉPHANIE ROMANS

Onder het mom: 'Doe niet flauw, sorteert je blauw!' ging er op initiatief van Vrij Onderzoek, Crazy Copy Center, Denk- en Actiegroep Duurzame Ontwikkeling (DADO), Ecocampus en EcoTeams een petitie rond op de campus om de VUB aan te manen tot het sorteren van PMD, wat tot op heden nog niet gebeurt.

Gezien vele lezers de petitie misschien wel hebben ondertekend – duizenden studenten hebben hun krabbeltje gezet – is het nu aan de Moeial, om u allen op de hoogte te brengen van de nasleep. Wat is er na uw handtekening gebeurd?

Gewapend met een stapel gevulde PMD-zakken waar je U tegen zegt, togen de initiatiefnemers plus aanhang naar gebouw M, alwaar de rector de petitie, ondertekend door een 3000-tal studenten aangeboden kreeg. Helaas kreeg de groep niet de reactie waarop zij zo vurig gehoopt had.

De rector benadrukte onder andere dat de Raad van Bestuur op 15 maart een verklaring getekend had die meer duurzaamheid aan de VUB moet gaan realiseren. In de visietekst wordt gesproken over het "verminderen van afval" en "het beperken van de vervuiling".

Op de vraag waarom de VUB nu nog niet sorteert, klinkt een weinig verrassend antwoord: de universiteit moet besparen, kan minder personeel in dienst nemen en het geld om te investeren in alles wat bij het sorteren van PMD komt kijken, moet toch ergens vandaan komen.

Dit alles kan dan wel waar zijn, het sorteren van PMD blijft een belangrijke zaak, waar het geld en de middelen hoe dan ook voor gevonden zullen moeten worden. We kunnen dan ook enkel rector De Knop, facilitymanager Patrick Steen en andere medewerkers blijven aansporen om ook daadwerkelijk de inspanningen te leveren zodat het sorteren van PMD ook op onze campus een feit wordt.

Verder kan ik niet anders dan het eens zijn met de constatering van zowel de rector als Patrick Steen dat de studenten zeker ook de hand in eigen boezem moeten steken wat een schone, duurzame campus betreft. Want wie na een fijne, zonnige dag over de campus wandelt, doet dat nooit over een grasveld maar eerder over een vuilnisbelt. En laten we eerlijk zijn, is die extra meter naar een vuilnisbak nu echt zo'n onoverbrugbare afstand? Het milieu, duurzaamheid, een groene, leefbare campus zijn zaken waar studenten, personeelsleden en eenieder verbonden aan de VUB aangaan en waar we ook allen aan zouden moeten bijdragen.

Tot slot wil ik mij nog richten tot de rector, die meermaals liet weten dat hij erg teleurgesteld was door de negatieve aandacht in de pers omtrent het PMD-beleid aan onze alma mater. "Want," zo klonk het: "de pers interesseert zich niet in goed nieuws, enkel in slecht nieuws."

De Moeial kan enkel beloven de stand van zaken rondom het sorteren van PMD nauwlettend op te volgen, en al het nieuws, zij het goed of slecht, te communiceren aan de trouwe lezer. ❖

S
T
U
D
I
E
K
R
I
N
G

Vrij nderzoek

Verkeert geen stelfuigens sinds 1949.

Caporegime di Bruxelles

Corruptie en Omertà

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Weet u wel door wie uw pizza wordt gemaakt? Of erger zelfs, heeft uw pasta een bijsmaakje? De tijden dat peetvaders tampons in hun wangen staken en met een schorre stem praten is al enige tijd voorbij, helaas. De Calabrese 'Ndrangheta, de Camorra van Campania en de Siciliaanse Cosa Nostra hebben hun vertakkingen tot in België en hebben een pak meer in hun mars. Wat weten we eigenlijk over de maffia in Brussel, België en Europa?

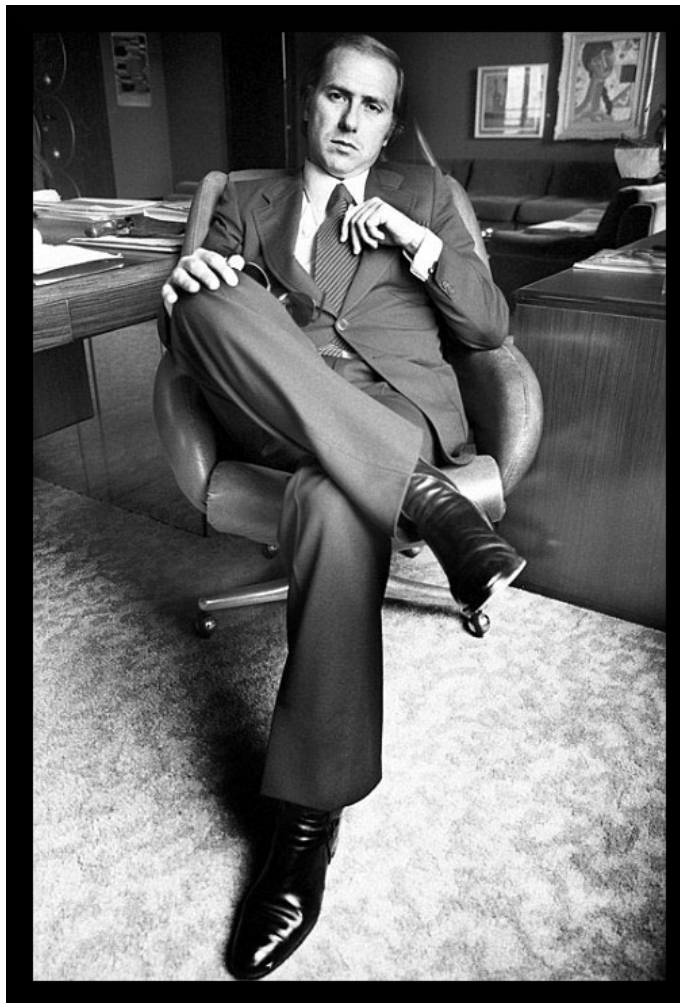
The Messina Brothers

De eerste maffieuze activiteiten in België werden door de befaamde broers Messina gepleegd. Salvatore, Carmelo, Alfredo, Attilio en Eugenio Messina waren crimineel en goed georganiseerd. Zij hadden een Maltese moeder en een Siciliaanse vader. In het interbellum en tijdens de Tweede Wereldoorlog domineerden de broers de Londense *underground*. Hun activiteiten spreidden zich uit tot Spanje, Frankrijk en België. Ze deden aan vrouwenhandel en forceerden hen tot prostitutie. In Queen, Bond en Stafford Streets beheerden ze meer dan dertig etablissementen. De bende inrekenen bleek onwaarschijnlijk moeilijk, gezien alle vrouwen illegaal in Engeland verbleven.

Duncan Webb, journalist, publiceerde destijds een uitgebreid artikel over prostitutie in de West End en zijn interviews omvatten cruciale informatie die tot de aanhouding van de Messina broers zou leiden. In de jaren 1950 werd de bende opgerold door Schotland Yard. Alfredo werd gevangen gezet in Engeland. Atillio werd aangehouden toen hij illegaal Engeland probeerde binnen te geraken in 1959. Later doken Eugenio en Carmelo in België op, waar zij werden aangehouden. Eugenio kreeg een celstraf van zes jaar, Carmelo werd naar Italië verbannen, waar hij stierf in 1959. Salvatore Messina werd nooit gevonden door de autoriteiten. De eerste Italiaanse criminele activiteiten op Belgische bodem waren een feit.

Belgica Nostra

In de jaren 1960 tot 1980 vestigden zich wellicht verschillende organisaties in België, maar hier is weinig over geweten. In 1994 klaagt journaliste Françoise Van De Moortel op de Franstalige openbare omroep de Italiaanse praktijken aan in een reportage die de naam "Belgica Nostra" meekreeg. Ze constateerde dat er niet één maffia actief was in het land, maar verschillende.

Silvio Berlusconi, 1977 - Op zijn bureau ligt er een Magnum 357

Ook stelde zij zich vragen bij de louche praktijken van de eigenaar van het kasteel in Forchies-la-Marche. De reacties in de media en vanuit het kabinet van Justitie waren furieus. Men vond destijds dat het verhaal van de journaliste op losse schroeven stond. Bijna tien jaar na dit incident begon de politie de gegevens van Van De Moortel serieus te nemen. De ochtend van 19 november vonden er huiszoeken in Hourpes en Forchies plaats, doel: Sebastiano Di Luciano ten val te brengen. Di Luciano was reeds een bekende bij de juridische autoriteiten in Charleroi – en hij werd er van verdacht lid te zijn van een maffia.

De huiszoeking in Forchies mobiliseerde een honderdtal manschappen, gesteund door cavalerie en een helikopter. De vondsten waren enigszins indrukwekkend: meerdere tonnen munitie, wapens (waaronder een anti-luchtafweersysteem MG-42)

en explosieven.

Hiernaast bevonden zich in de bijhorende garage enkele andere speeltjes met ronkende merknamen: Rolls Royce, Ferrari, Porsche en BMW. De klopjacht resulteerde in vijf aanhoudingen: Sebastiano Di Luciano, Domenico Di Luciano, Philippe Melchior, Michele Messina en Donato Mafucci. De aanklacht die tegen hen werd uitgesproken was niet mals: witwassen van geld, samenzwering en leiderschap van een criminele organisatie, heling en carrouselfraude. De pers vond toen vertakkingen tot in Frankrijk en Zuid-Afrika.

'Ndrangheta en Camorra

Begin maart 2004 berichtten verschillende kranten de vraag van het parket van het Italiaanse Reggio di Calabria aan de Belgische gerechtelijke

"De 'Ndrangheta zouden woningblokken in Brussel, Toronto, New York, Duitsland en Zwitserland bezitten. Zelfs een bank uit Sint-Petersburg zou de organisatie toebehoren."

autoriteiten om beslag te leggen op de bezittingen van de Calabrese maffia in België.

Het Brusselse parket kon dit toen om onduidelijke redenen niet doen. In Italië zelf werd een kluwen van drugshandelaren die voor de 'Ndrangheta werkten, opgerold. Er werden 47 arrestatiebevelen uitgeschreven in Calabrië. Volgens Francesco Mollace, magistraat van het parket van Calabrië, had de Calabrese maffia eind jaren 1990, begin jaren 2000 een hele wijk opgekocht in Brussel om geld wit te wassen – met tussenpersonen uiteraard. Op één dag kon de maffia 28 miljoen euro witwassen. De vertakkingen zouden tot Nederland gaan, en de 'Ndrangheta zou nauw in contact staan met Colombiaanse en Mexicaanse drugkartels. De Italiaanse magistraat pleitte voor een versterkte internationale juridische samenwerking, om zo de organisatie hard aan te pakken.

De 'Ndrangheta is intussen ietwat gegroeid: de *Neue Zürcher Zeitung* schatte dat de organisatie zo'n 36 miljard euro per jaar inkasseert. Ze koopt haar cocaïne aan 2,50 euro per kilogram om die dan aan 60 euro te verkopen. Met zo'n winsten laat de organisatie Oost-Europese, Siciliaanse en Napolitaanse groeperingen ver achter zich. Het imperium bestaat nu uit onroerend goed en toerisme. Ze zouden niet alleen woningblokken in Brussel bezitten, maar ook in Toronto, New York, Duitsland en Zwitserland. Zelfs een bank uit Sint-Petersburg zou de organisatie toebehoren.

Een van de hoogtepunten in de strijd van de maffia's in België was waarschijnlijk de arrestatie van Vittorio Pirozzi in augustus 2010, een naam die op Italië's 'most wanted'-lijst stond. Pirozzi was een van de kopstukken van de Camorra. Voor zover geweten is, maakte deze tot de jaren 1990 deel uit van de Mariano-clan van de Spaanse buurt in Napels. Reeds werd hij in 2003 tot een celstraf veroordeeld voor drugshandel. De man verbleef twee jaar onder valse identiteit in Brussel en woonde in de Josaphatstraat in Schaarbeek. Het Fugitive Active Search Team (FAST, *nvd:*) spoorde Pirozzi op en hij werd op basis van een internationaal aanhoudingsbevel opgepakt. Pirozzi's advocaat ontkent echter dat zijn cliënt een maffiabaas is, al frequenteerde hij de Camorra in de jaren 1980. Ook pleitte de advocaat er voor om Pirozzi niet aan Italië uit te leveren, omdat die er hard aangepakt zou worden.

Berlusconi – en zijn louche achterban – in Europa

Dat de maffia pionnen of bevriende politici in Italië heeft, is algemeen geweten. Om aan politiek te kunnen doen moet men de maffia wel te vriend houden in bepaalde regio's. In 2004 werd Frattini aangesteld in de Europese Commissie – eerder was deze minister van buitenlandse zaken en protegé van Silvio Berlusconi. Frattini werd in Italië verweten lid te zijn van de loge P2. Propaganda Due werd opgedoekt in 1981, maar was voordien geheim, extreem-rechts van ideologie en anticommunistisch; tot de dag van vandaag wordt de organisatie verdacht van verschillende fraudezaken en geweldplegingen (onder meer de bomaanslag van Bologna in 1980). Naast namen uit de bankwereld, pers en maffia (Michele Sidona, bankier die banden had met de Siciliaanse maffia) stonden ook Frattini en Berlusconi op de ledenlijst van de organisatie. In Berlusconi's entourage zit ook de Italiaanse senator Marcello Dell'Utri, die de Italiaanse vertegenwoordiger was bij de Raad van Europa. Deze werd reeds aangeklaagd omwille van zijn "vermoedelijke" banden met de Siciliaanse maffia. En zeker niet te vergeten, naast meisjes heeft

Berlusconi wellicht ook vuil aan zijn handen - getuige hiervan zijn de vele processen.

Anderzijds heeft de globaliserende gorganiseerde misdaad al persoonlijke vijanden op het Europese niveau. Europarlementariër Rosario Crocetta staat op de zwarte lijst van de Siciliaanse maffia, in oktober 2009 leidde dit reeds tot een pikant artikel in de *Frankfurter Rundschau*. Er werden tot de dag van vandaag vijf aanslagen op de man verijdeld. In Italië en in het Europese parlement te Straatsburg staat hij permanent onder bewaking en heeft Crocetta bodyguards. In Brussel werd destijds door minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom onderhandeld over de veiligheid van de man. Echter, de voorwaarden die de Brusselse autoriteiten vastlegden, deden de wenkbrauwen van Crocetta fronsen: hij moest gedetailleerde informatie geven over de personen die hem bedreigden. "Hetgeen ronduit naïef is", aldus Crocetta. Dat men de maffia vreest op het Europese niveau en dat zij er zelfs onrechtstreeks hun mannetjes heeft zitten, is op zijn minst onrustwekkend.

Mannen in pak

De georganiseerde misdaad omringt zich meer en meer met specialisten ter zake: advocaten, informatici, technici, noem maar op. In België zijn maar liefst 79 verschillende nationaliteiten in de georganiseerde misdaad vertegenwoordigd. De Italianen vormen het grootste buitenlandse criminele circuit met 24 organisaties (men mag niet vergeten dat 40% van 's lands misdaadactiviteiten door Belgen wordt gepleegd). Het lijstje wordt vervolledigd door de Nederlanders, Albanen en Marokkanen, maar die volgen allemaal op aanzienlijke afstand.

Volgens Marc Paternotte van de federale politie bestaan er enkele peetvaderfiguren in België, maar het geromantiseerde beeld van godfathers in buitenverblijven of dodgy Italiaanse restaurants en de strikte normen en waarden, strijkt al lang niet meer met de werkelijkheid. Ze dragen nu een pak en vallen niet op tussen bankiers en financiers; hun geliefkoosde wapen is corruptie. De maffia is smooth, houdt zich low-profile, laat zich niet opvallen. De gewone sterveling zal enkel over misdaad, omerta en vendetta lezen. In de Moeial bijvoorbeeld, maakt u zich dus geen zorgen. ❖

Veilig experimenteren met drugs? (Beruchte Deel 2)

Harm Reduction

DOOR OLIVIER DIELEMAN

Het is ondertussen al een jaar geleden dat deel één van dit artikel verschenen is, wat toen voor de nodige commotie zorgde. Er werd beweerd dat het artikel tóch aanzette tot het gebruik van drugs, ondanks dat ik meermaals letterlijk vermeld heb dat het ging om zowel voorlichting als aanzet tot denken over deze stoffen en planten, om zo, via vrij onderzoek te komen tot een eigen kritische, geïnformeerde eigen mening. Het belang van dit onderzoek naar psychoactieve stoffen is ook aangehaald en benadrukt in een onlangs verschenen artikel van Stéphanie Romans, 'Een toekomst voor Ibogaïne?'

Een andere reactie was dat dergelijke artikels niet thuishoren in een studentenkrant. Hier ben ik het compleet mee oneens. Studenten zijn waarschijnlijk wel de eerste die met dergelijke substanties in aanraking komen, het is dan beter dat deze studentengemeenschap geïnformeerd is. We zitten trouwens aan een universiteit die het vrij onderzoek hoog in het vaandel draagt, en dat is net waarover dit artikel gaat. "Het denken mag zich nooit onderwerpen..." lees ik ergens in mijn agenda. Wel dan, laat ons denken niet onderworpen worden aan angst en vooroordelen. De ondertitel 'Hobby' (gekozen door de eindredactie) bij deel één, droeg waarschijnlijk bij tot een misinterpretatie van de intentie van mijn artikel. Hierbij hoop ik dat het doel van dit artikel nu voor iedereen duidelijk is.

MDMA (XTC)

Staat bekend als XTC en wordt direct gelinkt aan feesten en uitgaan, wat jammer is. In eerste instantie zou iedereen XTC moeten mijden. XTC is niets anders dan MDMA (het actieve bestandsdeel) + rommel. En als je een beetje pech hebt, dan zit er niet eens MDMA in en god weet wat er wel allemaal inzit. En dit allemaal terwijl het 'pure' product, MDMA, ook op de markt is, en

dit zelfs goedkoper. Gelukkig zijn er momenteel opnieuw enkele onderzoeken gestart naar het medische potentieel van MDMA. Recentelijk onderzoek liet al veelbelovende resultaten zien bij de behandeling van PTSS (posttraumatische stressstoornis). Meer informatie hierover kan je vinden op www.maps.org/mdma/. Bij het nemen van MDMA is het belangrijk dat je genoeg water drinkt en geen alcohol, aangezien het ook een dehydraterende werking heeft, wat kan leiden tot oververhitting. Door dit te negeren vielen er af en toe slachtoffers, die XTC namen in combinatie met alcohol en een ganse nacht dansten. Een ideale MDMA-ervaring zou kunnen bestaan uit een rustig avondje met vrienden en voldoende water aanwezig. Het effect is te beschrijven als een 3 uur durende liefdesroes die gepaard gaat met een heerlijke bodyhigh. Het luisteren naar muziek wordt een werkelijk plezier, je voelt je verbonden met de mensen in je buurt en lichamelijk contact (strelingen, aaien, ...) wordt ervaren als enorm aangenaam. Je krijgt nood aan sociaal contact en begint herinneringen op te halen met je vrienden en iedereen is gelukkig! Om deze effecten te behouden is het enorm van belang dat je het middel maximaal één keer om de 3 maanden gebruikt, liefst met langere intervallen. Als je het toch vaker gebruikt, vervlakken de effecten aanzienlijk en wordt het eerder een plat, inhoudsloos genieten, wat op zich niet zo interessant is en zonde van het potentieel dat dit middel bezit. Ook is er dan sprake van een heftiger comedown. De dag erna kan je je leeg voelen, en niet bepaald vrolijk, wat zelfs kan leiden tot je echt slecht voelen als je weekend na weekend gaat gebruiken. Lang en veel gebruik leidt trouwens sowieso tot hersenschade. Enkel als het middel héél sporadisch gebruikt wordt, blijft het binnen de veilige normen.

De oorzaak van deze comedown is dat je serotoninevoorraden opgebruikt zijn, en dus opnieuw aangemaakt moeten worden. Je kan dit

proces versnellen door samen met de MDMA de volgende voedingssupplementen te nemen: 100 mg vitamine B6, 500 tot 1000 mg vitamine C, 1 tablet magnesium, 1 tablet calcium en 150 mg tryptofaan (1 capsule). Deze zorgen voor een sneller herstel.

Een doorsnee MDMA-dosis ligt rond de 100-150 mg, afhankelijk van je gewicht.

Guarana

Ondertussen is dit middel enorm aan bekendheid aan het winnen. De gemalen noten worden verwerkt in drankjes, thee, snoep, repen, ... Het is zelfs op deze campus verkrijgbaar in de Opinio als één van die nieuwe vitaminewaters (die overigens niet zo gezond blijken te zijn). Guarana is de natuurlijke speed: Je wordt alerter, actiever en het verdringt slaap. Guarana bevat cafeïne die, in tegenstelling tot de cafeïne in koffie, traag wordt opgenomen en langer doorwerkt, waardoor je ook geen harde 'crash' hebt na de uitwerking. Volkomen legaal te verkrijgen in natuurwinkels als pillen en drankjes. Handig voor de lange bloknachten en de uitlopende feestjes.

LSD

Ontwikkeld door de chemicus Albert Hofmann in 1938, maar pas in 1943 werd de psychoactieve kracht ervan vastgesteld toen hijzelf een minuscule hoeveelheid binnenkreeg. In de jaren '60 enorm populair in de jeugdcultuur en door paniek van de overheid allerlei mythen toegeschreven waarvan er tot op vandaag nog altijd de ronde doen. Gelukkig zijn wetenschappers sinds kort ook met deze stof opnieuw wetenschappelijk onderzoek gestart in Zwitserland. Meer informatie daarover vind je ook terug op de site van Maps, www.maps.org/research/cluster/psilo-bsd/. De effecten van LSD zijn heel moeilijk in woorden te vatten, aangezien er voor de ervaringen gewoon geen woorden zijn. Allereerst zijn de primaire effecten niet de visuele effecten zoals je misschien zou denken maar eerder de mentale: je gedachtegang verandert, je denkt sneller, je hebt meerdere gedachtegangen simultaan en je 'ziet' verschillende verbindingen en associaties tussen alles. Visueel heb je open eye visuals en closed eye visuals. Open eye visuals (met je ogen open dus) doen zich voor in de vorm van je gezichtsveld dat licht vloeibaar wordt en waar

"Het denken mag zich nooit onderwerpen..." lees ik ergens in mijn agenda. Wel dan, laat ons denken niet onderworpen worden aan angst en vooroordelen.

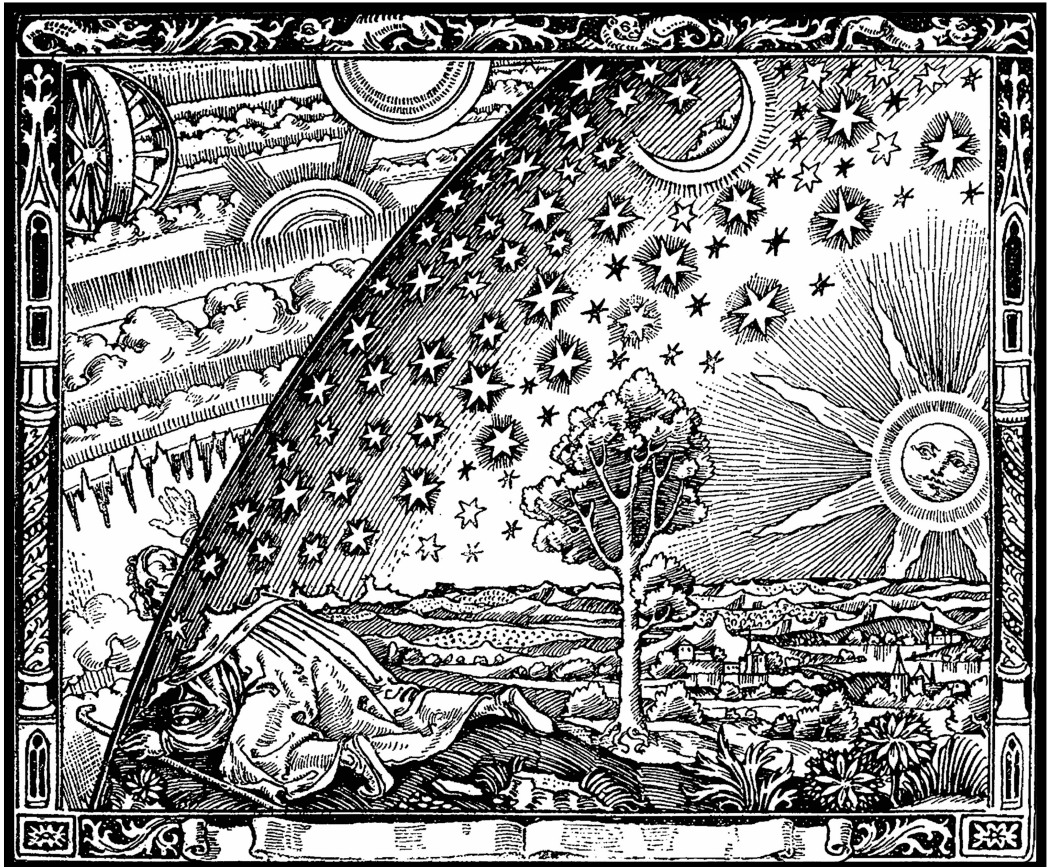
vormen een fractalische wending krijgen. Ook (afhankelijk van de dosis) kan je verbeelding erop geprojecteerd worden. Je kan contrasten van gezichten, tekeningen, ... zien. Closed eye visuals doen zich voor als 3D-ruimten, figuren en schematische voorstellingen van je ideeën en voorstellingen in alle kleurenpracht. Omdat LSD jouw gemoedstoestand projecteert op de werkelijkheid, is het ten zeerste aan te raden dat je je goed in je vel voelt. Als je angstig wordt, kan de trip ook angstaanjagend worden. In dat geval moet je gewoon accepteren wat je doormaakt en 'go with the flow'. Vooral in het begin van je trip is dit een belangrijke les. Tijdens het opkomen van het effect kan je je zenuwachtig en misschien een beetje angstig voelen. Dit is normaal en gaat over eens de trip begonnen is. Herinner jezelf aan het feit dat het effect sowieso over gaat. Je kan niet 'blijven hangen' in een trip.

Wel is het zo dat mensen bij wie psychotische aanleg in de familie zit, extra goed moeten opletten en misschien best geen tripmiddelen nemen, aangezien tripmiddelen psychoses kunnen triggeren. Maar dit is dus enkel als er sprake is van aanleg. Als het je eerste kennismaking is met tripmiddelen, zou een dosis tot 100µg volstaan (kwart tot een half zegeltje). Best gebruik je het met iemand die al ervaring heeft met LSD en/of iemand die nuchter blijft (sitter). Zorg dat je genoeg tijd vrij hebt: een LSD-trip kan tot 12 uur duren, al zijn tijdens de laatste 2 à 4 uur de effecten al duidelijk naar de achtergrond verplaatst, er blijft toch nog een afterglow hangen. Trip op een rustige plaats waar je je veilig voelt met bij voorkeur alles in handbereik en enkel met vertrouwde mensen (persoonlijk zou ik zeggen maximum 3 à 4). Als je tijdens het trippen ergens gefrustreerd over raakt, laat dat dan links liggen en doe iets anders. Een persoonlijke aanrader: kijk naar de film Yellow Submarine van The Beatles. Ook het fabeltje van door het raam springen omdat je denkt dat je vliegt, valt door de mand. Want ook al ben je onder invloed van LSD, toch ben je niet zo dom om vanuit een gebouw te springen denkend dat je kan vliegen. Als je dan toch denkt dat je kan vliegen, probeer je op z'n minst eerst van de grond, niet? ❖

Wordt vervolgd...

Interessante Links

- www.erowid.org – Encyclopedie van psychoactieve stoffen met objectieve informatie.
- www.maps.org – Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies.
- www.uitjebol.net – Gezond verstand bij het gebruik van bedwelmende middelen.

Ars Poetica: Ik wil je enkel consumeren

DOOR PIETER JAN VAN PEVENAGE

***denk niet te gauw: ik beteken iets
ik wil je enkel maar consumeren
een leeg gebaar en verder niets
ik zou nooit diepgang insinueren***

***noem mij maar arrogante klootzak
apathisch en ongeëmotioneerd
onderga ik je scheldtirades mak
heb ik ondertussen wel geleerd***

Brussel Braems

De gal die hem nog restte

DOOR RUBEN CLAESEN

Welke prutser heeft die vliegende aureool hier in Godsnaam neergeplant?" Ook bij het Brusselse centrale station komt de spreekijver van Renaat Braem (1910-2001) als vanouds terug naar boven. Dat heb je met een man wiens ogen schijnbaar in rechtstreeks contact staan met zijn tong. Nog een keer gaat de architect op stap, één enkele keer, om het laatste restje gal dat zijn lever nog rijk is, definitief te lozen. Samen met de Moeial liep hij een hoofdstedelijk blokje om en maakte hij tijd voor een (fictief) interview.

Braem is nooit 'zomaar' een architect geweest. Hij was meer dan de doorsnee modernist, zoals er na de Tweede Wereldoorlog zoveel zijn aangetreden in het Avondland. Hij was meer dan een Corbusier-adept die het simpele Vlaamse boerken eens kwam leren dat ruimtegebrek niet opgelost werd door het bouwen van koterijen. Braem bouwde, evenzeer of zelfs meer dan enkel esthetisch en functioneel, ideologisch.

"Het volk moest 'gedeproletariseerd' worden, de dam tegen het communisme diende definitief gesetteld. En hoe wordt socialisme in de ziel geraakt? Privébezit."

Architectuur en stedenbouw waren het middel bij uitstek om mensen niet alleen te emanciperen, maar ook om hun denken ten goede te veranderen.

"De notie 'algemeen belang' is nooit tot België's inwoners doorgedrongen. Iedereen doet maar wat met of op zijn eigen stukje ongebreidelde vrijheid of eigendom. Voor architecten is dat erg, voor stedenbouwkundigen zelfs een ramp. Ik heb nooit ontkend wat ik van dit land vond: verschrikkelijk, het lelijkste ter wereld. Let wel: we hebben daar zelf voor gezorgd. Wij hebben niet enkel gestemd op politieke partijen die dit aangericht hebben, maar eveneens waren dat de politici die middels hun beleid de psyche van de mensen hebben beïnvloed en ja zelfs veranderd.

En het is dat wat ervoor gezorgd heeft dat we nu in zo'n onding leven."

De referentie naar Braems brochure uit 1968, 'Het lelijkste land ter wereld', leek me vanzelfsprekend. Indertijd was dat een mokerslag van een verhandeling, een slag in het gezicht van iedereen die sliep en vuur aan de lont voor zij die al wakker waren. Als ik dat tijdsgewricht vandaag probeer te reconstrueren, dan bleek de tendens van toen toch eerder geneigd om dromenland te verkiezen, voor én na het verschijnen van het pamflet.

Voorbij de Sint-Niklaaskerk, op de hoek van de Kiekenmarkt en de Taborstraat, kwamen we voorbij een dranksluiterij, alwaar een fles Elixir

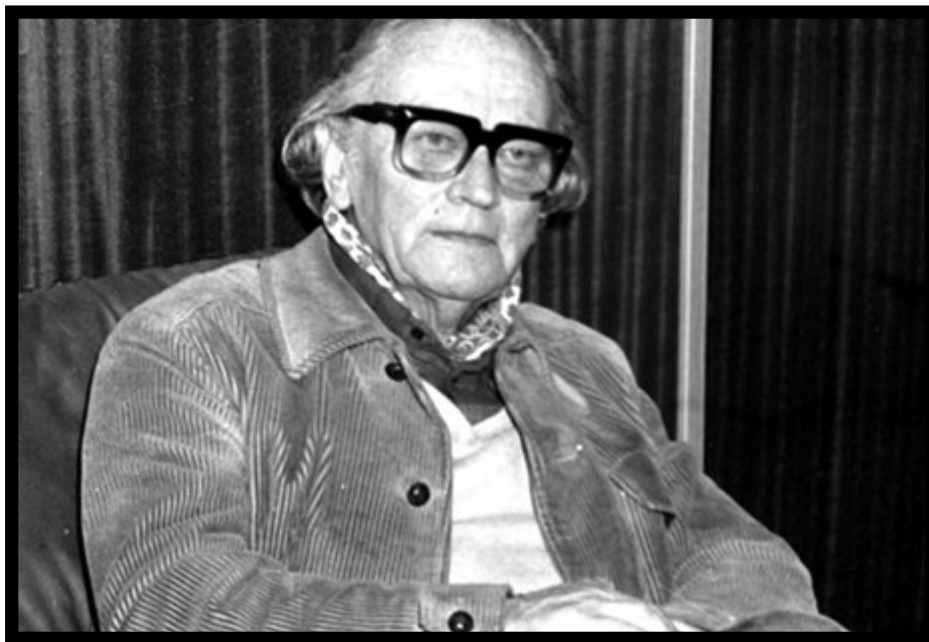
Foto: Sarah Hamdi - Het VUB-rectoraat, eveneens ontworpen door Braem

d'Anvers, op een houten etalagetafeltje staande, parmantig de ogen van de voorbijgangers versierde. Niet vreemd, gezien zijn kruiïge en fel gekleurde uitzicht, dat erg afstak tegen de collega's Whisky en Cognac. Braem had de fles ook opgemerkt. "Mijn vader", zei hij. "Vrijwel elke dag een glaasje. Het hield hem gezond", beweerde mijn gesprekspartner.

Meteen daaropvolgend, dwaalden zijn ogen merkbaar af. "Indertijd was er nog wat van dit land te maken. Zeker na de Tweede Wereldoorlog: het hele zootje lag immers in puin. Maar ach, het gevaar van de communisten had ons nooit zo groot geschenen, men deed hier in zijn broek van de angst. Er werd massaal op de CVP gestemd. Het volk moest 'gedeproletariseerd' worden, de dam tegen het communisme diende definitief gesetteld. En hoe wordt socialisme in de ziel geraakt? Privébezit. De beruchte wet-De Taeye kwam er in 1948 en zorgde voor premies voor privéwoningbezit. Iedereen begon toen te bouwen. Laat u dus niets wijsmaken: de Belg is niet met een baksteen in zijn maag geboren; de CVP heeft hem erin geplant."

Ik wist dat Braem een punt maakte. Ruimtelijke planning en ordening? Het werd toen aangevoeld als terreurdaden op het ontketende privé-initiatief, op het heersende liberale gedachtegoed. Het duurde nog tot 1980, toen de allereerste gewestplannen ten tonele verschenen, en dat overleg zich eindelijk institutionaliseerde tot een vorm van beleid ter zake. "Toen ik zopas op de rijdende trein zat, besepte ik meer dan vroeger dat er hoegenaamd geen dorpen meer bestaan. Als we niet oppassen, maakt de lintbebouwing van Vlaanderen één grote stad. Want die 'De Taeyehuisjes' hadden ook ruimte nodig, en dus waren verkavelingen naast verbindings- en plattelandswegen schering en inslag. Mobiliteit zal in Vlaanderen van moeilijker naar nog onmogelijker evolueren, de slechte lucht zal niet alleen ons milieu maar ook de mensen kapot maken. En wij doen maar op."

Inmiddels hadden we samen de Anspachlaan overgestoken en stonden we nu even verderop in oogcontact met de massieve poort van de Begijnhofkerk. Braem kwam uit een vrijzinnig nest, dat wist ik, en daarom leek het me interessant om hem richting deze plek te drijven, en tactisch te stoppen aan een prachtige en progressieve tweedehands boekenwinkel. Toch gingen zijn eerste noden niet uit naar mijn boekenvriend, maar naar de grootse barokke kerk aan de andere kant van de straat. "Vroeger werkte hier nog een jonge priester, ik weet niet of hij hier nu nog steeds bedrijvig is.

Dat was toch één van de weinige geestelijken die ik ooit ontmoet heb, die ik een warm hart toedroeg. Zijn werk voor de armen heeft me ontroerd. Ik zeg niet dat we dezelfde drijfveren hadden – daarvoor hadden we diametraal tegenovergestelde overtuigingen, maar ik zag toch enkele raakpunten."

"Ik begrijp ook niet waarom men mijn woonprojecten is afgefallen. Iemand had zelfs het lef om het 'communistische woonconcentratiekampen te noemen. Dan heb je het dus echt niet begrepen." Zo zijn 's mans woontorens aan het Kiel in Antwerpen beroemd: geen op de grond gebouwde monolieten, maar een doorrijdbaar statief dat de torens rechthoudt. "En bovendien: kamers vol met licht en weidse uitzichten. Bovendien verschillen de appartementen van elkaar en zijn ze opgedeeld in verschillende prijsklassen. Ik begrijp al die kritiek niet."

Toch maar even de boekenwinkel bezoeken. Een elegant doch afgeleefde houten deur opende ons de weg naar een hoop vergeten ingebonden papier. Nog in de etalage zag Braem het Rode Boekje voor de Vrouw(en). "De feministische strijd heeft me in bepaalde opzichten wel geïntrigeerd. Voor absolute gelijkheid tussen mensen ben ik immers altijd geweest. Vandaar ook die woonprojecten. Maar ik bevond me in een niche. De meerderheid van de mensen geloofden me wel als ik zei dat een mens eerst de muren maakt, maar de muren daarna de mens. Er werd echter niets mee gedaan.

Stedenbouw kan wel degelijk de menselijke psyche veranderen. De notie 'algemeen belang' is wel degelijk bij te brengen. Kijk, ik kies niet voor niets voor collectief samenwonen in een stedelijke maar ook groene omgeving. Gepland wonen komt de veiligheid, mobiliteit, gezondheid en wat nog meer ten goede. Een samenleving gefundeerd op een haast ongelimiteerde vrijheid, eigenbelang en winst heeft ons in de eerste plaats de huidige situatie opgeleverd.

De hervormingen die Braem in gedachten had, waren niet min. Categoriek antwoordde hij daarop: "Het kon niet anders. Een scheef groeiende boom die je huis bedreigt, probeer je ook niet recht te trekken. Die zaag je weldoordacht om. België zou best volledig afgebroken worden, om daarna via een allesomvattend Belgisch – of Vlaams, dat is misschien praktischer - plan van naaldje tot draadje heropgebouwd te worden. Als een ode aan het leven, het licht, de energie, de natuur én de mens. De auto opnieuw degraderen van de rang van prins tot knecht. En waarom niet, de affluent society een halt toeroepen."

De tijd van afscheid was intussen aangebroken. Onder de vliegende aureool groetten Renaat en ik elkaar. "Onthoud dit, jongeman: we zijn slechts door het begrijpen, of het bewustzijn van het nog niet begrijpen, maar begrijpen kan niet anders betekenen dan veranderen. De wereld begrijpen om ze te veranderen." ♦

Tussen feit en fictie - John Maxwell Coetzee

Essay

DOOR JEROEN DERKINDEREN

FOTO'S: SARAH FELLAHI

Zoals zijn twee voornamen doen vermoeden, werd deze opmerkelijke Zuid-Afrikaan in een Engelstalig milieu opgevoed, zijn achternaam verhaalt ons over zijn Afrikaner achtergrond. Toegegeven, het hele oeuvre zit nog niet achter de kiezen, slechts een deeltje. De schrijver is vermaard om de medialuwte die rond zijn individu en privé bestaat; interviews geeft hij nauwelijks, andere publieke optredens zijn beperkt en meestal louter academisch. Alles wat hij zeggen moet, staat neergeschreven in zijn fictie. Bij deze proberen we ons hier aan te houden. De Moeial contacteerde Coetzee en kreeg beknopt en eerlijk antwoord (dit hangt nu op de redactiemuur). Over feit en fictie, over metafiction.

Een van zijn meest intrigerende werken is allicht *Summertime*, het derde deel van zijn gefictionaliseerde autobiografie, als die benaming al past, waarin een Engelse biograaf een portret schetst van de overleden J.M. Coetzee in de periode 1972-1977. Deze periode zou beslissend zijn geweest voor de vorming van Coetzee als schrijver, aldus Mister Vincent. De biograaf gaat op zoek naar enkele sleutelfiguren om meer over

"Het is irrelevant om het leven van de artiest te verenigen met het werk van de mens."

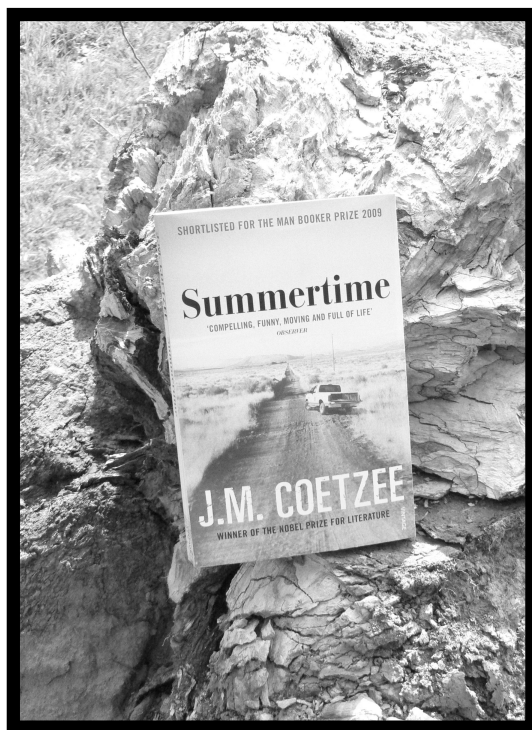
de persoon Coetzee te weten te komen.

In dit werk komt een bijzondere Coetzee naar boven – de schrijver van het boek welteverstaan, een schrijver die goochelt met feit en fictie, een schrijver die de lezer maar al te graag op het verkeerde been zet en hem terechtwijst op zijn voyeuristische kant. Het is irrelevant om het leven van de artiest te verenigen met het werk van de mens, al zei Coetzee wel eens dat alle schrijven autobiografisch is.

Het portret dat Coetzee van zichzelf – of van de fictieve Coetzee – schildert, is grofweg gênant, doodeerlijk of iets ertussenin. De geïnterviewden beschrijven hem als een eendelijke man die niet past in het Zuid-Afrika van de jaren 1970 (maar evengoed ook niet in andere contexten). Coetzee komt voor als een persoon die bijzonder moeilijk te lezen is, laat staan dat de personages om hem heen vat op hem kunnen krijgen. Uit de gesprekken met Julia, een getrouwde vrouw waarvan hij de minnaar is, Margot, een nicht van

hem, Adriana, een Braziliaanse danseres en Sophie, een collega van de Universiteit van Kaapstad, wordt duidelijk hoe deze personen de Coetzee van toen probeerden te herinneren, en daar draait het eigenlijk om, om de herinnering. Met een flinke dosis zelfspot verkent Coetzee een thema dat hij al eerder betrad: "the double" (hierover later meer). Een aspect dat in *Summertime* niet onverschillig laat, is de bevreemdende beschrijving van de seksualiteit van de persona Coetzee. Een niet-man, een autistische vrijer. Zo probeerde hij zijn minnares te overhalen om op Schuberts muziek elkaar te beminnen en de muziek in haar laten vloeien ("*Feel through the music!*") om te voelen hoe het was om de liefde te bedrijven in post-Bonaparte Oostenrijk.

Een spel lijkt het wel, tussen de echte Coetzee en de Coetzee in het boek, misschien zelfs een conversatie. Een stap verder gaat Coetzee in *The master of Petersburg*. Coetzee volgt Dostoyevsky in een korte periode van zijn leven, na de mysterieuze dood van diens zoon, Pavel – die in het echte leven helemaal niet stierf in die tijd. Er vond wel een gelijkaardige moord plaats, waar Sergei Nechaev tussen zat. Nechaev, leider van een clandestiene nihilistische groep in het Tsaristische Rusland, intrigeerde de echte Dostoyevsky (dit resulteerde in *Duivels*). In het boek verwordt Nechaev de antagonist, die de moord aanwendt om Dostoyevsky te gebruiken. De vraag stelt zich dan: waarom veranderde Coetzee een aantal elementen aan het ware verhaal? Hoe verhouden de fictieve en feitelijke Dostoyevsky zich? Misschien onthult de eigenzinnige visie van Coetzee op geschiedenis en de interpretatie ervan dit spel. Rachel Lawlan, academica, verwoorde het zo: "[...] he uses the word [history] to refer to historical discourse, thus adopting the position that, even if we know history to have happened, to have been the "Real" or lived reality, our only access to it now is textual, via discourse, and therefore through interpretation." Interpreteren is een wezenlijk onderdeel van fictie; Coetzee stelt fictie zelf, maar ook "het feit" in vraag.

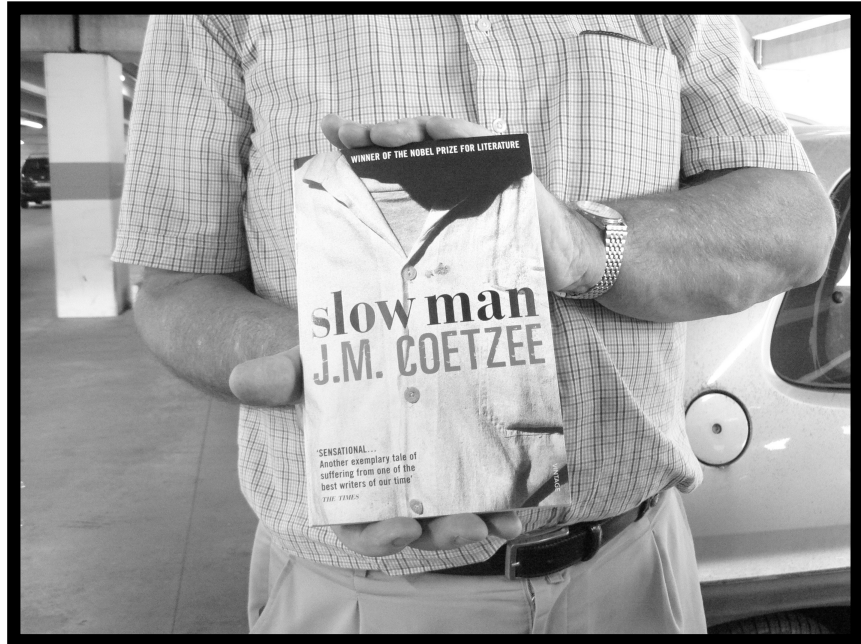

Coetzee schreef meermaals over Dostoyevsky (waaronder enkele essays), en deze is dan ook een sleutelfiguur die men in het achterhoofd mag houden bij het lezen van Coetzee. Al gaat Coetzee niet zo ver om rechtstreeks de lijn te trekken tussen Dostoyevsky en zichzelf, hij “affilieert” zichzelf aan de Russische schrijver. Dostoyevsky wordt anderzijds een interpretatie van Dostoyevsky, een figuur uit de fictie, maar ook een historisch personage.

Het experimenteren met metafiction (het gebruiken van verwijzingen naar het feit dat men fictie als medium hanteert, *nvdr.*) doet Coetzee in verschillende werken, onder meer in *Slow Man*. Elisabeth Costello, een personage uit Coetzees vorige roman, schrijfster, wandelt het verhaal zomaar binnen. Ze lijkt bijna alles van iedereen te weten en neemt notities van de handelingen van het hoofdpersonage om er een boek over te schrijven – zo wordt geopperd. De erg weifelende, vale Paul Rayment, hoofdrolspeler, verloor zijn onderbeen toen hij aangereden werd. Rayment doet bij momenten denken aan het personage Coetzee in *Summertime*, maar dit kan ook maar schijn zijn. Costello zet Rayment aan om duidelijkheid te scheppen omtrent zijn gevoelens jegens zijn Kroatische verpleegster, Marijana.

Om dichterbij Marijana te komen, is Rayment zelfs bereid om de studies van haar zoon te betalen. Merkwaardig is hoe Coetzee Elisabeth Costello introduceert: ze blijft er bij dat Rayment naar haar kwam en niet andersom. *“You may not see the point of it, Mr Rayment, the pursuit of intuitions, but this is what I do. This is how I have built my life: by following up intuitions, including those I cannot at first make sense of. Above all those I cannot at first make sense of.”* De trage man kan zich niet verhouden tot Costello, zijn lange aarzelen speelt hem én Costello parten. De irritante en enigszins betweterige Costello geeft het boek interessante dimensies, de relatie tussen auteur en personage wordt op de proef gesteld, maar ook wordt Paul Rayment tot zijn limieten gedreven door “the Costello woman”. Paul Rayment probeert zin te geven aan zijn omgeving, maar het metafictionele element van Elisabeth Costello doet hem, en de lezer, juist twijfelen aan het hele gebeuren.

Enkele personages lijken doorheen zijn boeken de “niet evidente” keuze bewust te maken. In plaats van Marijana te vergeten, doet de aandoenlijk

verliefde Paul Rayment er alles aan om een weg naar haar hart te vinden, zelfs via haar kinderen, ook al weet hij op den duur zelf dat dit een onmogelijke onderneming is. Ook in *Disgrace* neemt het hoofdpersonage Lucy de keuze om na een gewelddadige overval en verkrachting te blijven op haar kleine boerderij in een erg vijandelijke omgeving. Zelfs het personage Coetzee in *Summertime* wordt dol van Adriana, hoewel deze niets van hem moet hebben, en toch blijft hij verschillende wegen naar haar zoeken, ook via haar dochters. De personages zitten in de val tussen liefhebben en geliefd worden. Dat is de hamvraag die de fictieve Dostoyevsky zich stelt: hield zijn (stief)zoon van hem? Een zelfde soort van spanning kan men vaststellen tussen Lucy en haar vader.

Hoewel Coetzee in zijn vele romans – onder meer *Dusklands*, *In the heart of the country*, *Life and times of Michael K* en *Disgrace* – politiek zwaarbeladen onderwerpen behandelt, beschrijft Sophie in *Summertime* hoe zij zich Coetzees visie herinnerde: *“No, not apolitical, I would rather say antipolitical. He thought that politics brought out the worst in people. It brought out the worst in people and also brought to the surface the worst types in society. He preferred to have nothing to do with it. [...] In Coetzee's eyes, we human beings will never abandon politics because politics is too convenient and too attractive as a theatre in which to give play to our baser emotions.”*

“Baser emotions meaning hatred and rancour and spite and jealousy and bloodlust and so forth. In other words, politics is a symptom of our fallen state and expresses that fallen state.” Het personage Coetzee krijgt deze visie mee over politiek, maar ook over de menselijke aard. Coetzee kloeg in zijn vroege werk kolonialisme en imperialisme aan en hij was een van de kritische geluiden in Zuid-Afrika.

Coetzee raakt doorheen zijn oeuvre universele thema's aan: verlies, ouder worden, twijfel, lust, om er maar een paar op te noemen. Critici hebben niet zelden opgemerkt dat bij Coetzee elk woord telt. De schrijver kan op een bijzonder gevatte manier, zonder aan diepgang te verliezen, de vinger op de wonde leggen. Voor zij die het grote verhaal zoeken, zijn *Dusklands*, *Waiting for the Barbarians*, *The Life and Times of Michael K* en *Disgrace* aanraders. Voor de lezers die al eens iets anders willen lezen, zijn *Summertime* en *Slow Man* de tips. ♦

Biblio:

James Meek “All about John”, *The Guardian*, 5 september 2009.

Rachel Lawlan “The Master of Petersburg: Confession and Double Thoughts in Coetzee and Dostoevsky”, in: *A Review of International English Literature*, 29:2, April 1998.

“Paul Rayment probeert zin te geven aan zijn omgeving, maar het metafictionele element van Elisabeth Costello doet hem, en de lezer, juist twijfelen aan het hele gebeuren.”

Tuymans: voor het eerst met een overzichtstentoonstelling in België

De Moeial nam een kijkje

DOOR LISA HEINIS & SARAH FELLAHI
FOTO'S DOOR SARAH FELLAHI

Luc Tuymans, de bekende Belgische hedendaagse kunstenaar, heeft voor de eerste maal in België een overzichtstentoonstelling samengesteld, en dat in Bozar in Brussel. De expositie, waar 73 van zijn 502 werken worden voorgesteld, loopt nog tot en met 8 mei. Tuymans kent ook groot succes in Amerika, maar toch kregen de studenten van de VUB, het Rits en Sint-Lukas de eer een sit-in bij te wonen op 29 maart, eveneens in Bozar. Van elke hoger onderwijsinstelling werden er slechts 50 studenten geaccepteerd. De Moeial was uiteraard ook aanwezig. Het was de eerste keer dat een dergelijke samenwerking tussen de verschillende Brusselse kunsthochscholen en een kunstenaar plaatsvond. Bij deze sit-in werden de studenten rondgeleid door professor Hans De Wolf (VUB) en Luc Tuymans zelf. De Wolf vatte Tuymans samen als “een kunstenaar en intellectueel die heel gevat over zijn kunst kan praten.”

Tuymans liep met de studenten de tentoonstelling rond en stond stil bij enkele werken. Bij enkele bekende werken - zoals *La Correspondance* (1985), *Our New Quarters* (1986), *die Zeit* (1988), *Angel* (1992), *Der Diagnostische Blick V* (1992), *Bloodstains* (1993), *Mwana Kitoko* (2000), *Leopoldville* (2000), *The Parc* (2005), *The Turtle* (2007) en *Wonderland* (2007) - werd even stil gestaan en meer informatie gegeven over hoe ze tot stand zijn gekomen, waar Tuymans zijn inspiratie uit putte en waarom hij juist die benamingen gaf.

Daarnaast gaf hij ook duiding over zijn groei als kunstenaar en zijn gebruikte technieken. Zo legde hij uit dat hij enkel nat-in-nat schildert: terwijl hij aan het schilderen is wordt de verf dus niet droog. Hij start met een lichte kleur op de ondergrond en de meest donkere tinten komen als laatste aan bod. Zo is *The Turtle* (2007), het eerste schilderij van de expositie, op elf uur tijd geschilderd. De totale voorbereidingstijd die hij neemt, voordat hij aan een schilderij begint, kan wel enkele maanden beslaan.

Voor de verschillende studenten uit de drie studierichtingen die aanwezig waren, was de rondleiding interessant. Zelf studeerde Tuymans kunstwetenschappen (VUB) en schilderkunst (Sint-Lukas), maar toch werkt hij veel met film als voorbereiding op zijn schilderijen. Volgens hem staat film dichter bij schilderkunst dan foto dat doet. Een foto is immers een momentopname terwijl een film, net zoals een schilderij, een heel verhaal is, een proces. Op de vraag of hij zijn films ook op een tentoonstelling zou willen tonen was hij kort: “Voor mij kan het proces voorafgaande aan een schilderij heel interessant zijn, maar op zichzelf is het geen kunst, dus in die zin zou ik het nooit tonen.”

Op het einde van de rondleiding was er de mogelijkheid voor de studenten om vragen te stellen. De eerste paar vragen kwamen van Hans de Wolf, maar al snel volgden ook de studenten. Hierbij kregen we nog meer informatie over zijn technieken en invloeden. ❖

Reactie Lisa Heinis

Lisa Heinis: "Zelf had ik de tentoonstelling nog niet gezien en ik was positief verrast met deze overzichtstentoonstelling. Het was de ideale setting voor Tuymans om zijn manier van werken en evolutie uit te leggen."

Reactie Sarah Fellahi

Sarah Fellahi: "Luc Tuymans was nooit een van mijn favoriete kunstenaars. Enthousiasme over moderne kunst, en specifiek hedendaagse schilderkunst, ontbreekt mij simpelweg. Op zoek naar een bevestiging of ontkenning van mijn mening over Tuymans en de hedendaagse schilderkunst, besloot ik mij in te schrijven voor de sit-in. Toegegeven, Tuymans gaf een zeer interessante uitleg. De kunstenaar zelf aan het woord laten in plaats van een gids, kan een enorme meerwaarde betekenen. Hij liet een goede indruk achter op mij. Naast een droge uitleg over het hoe en waarom, was er ook plaats voor zijn eigen verhalen en gevoelens. Nadat die verhalen achter de schilderijen werden aangebracht, kreeg ik een ander zicht op de kunstenaar en zijn werken. Gaandeweg waren er werken die me echt gingen bevallen. De expositie is trouwens zeker aan te raden. Enige voorkennis is zeker gewenst om Tuymans ten volle te kunnen appreciëren. Daar knelt bij moderne kunst vaak het schoentje. Zonder het achterliggende verhaal of idee, kan hedendaagse kunst vaak verkeerde indrukken nalaten."

Hoe goed is het goede doel?

... of hoe NGO's uw gewetensgeld besteden

DOOR JOREN JANSSENS

De campagnes van Music for Life en Kom op tegen Kanker moge er een bewijs van zijn. Schenken aan het goede doel is weer helemaal hip en de maatschappelijke betrokkenheid is groter dan ooit tevoren.

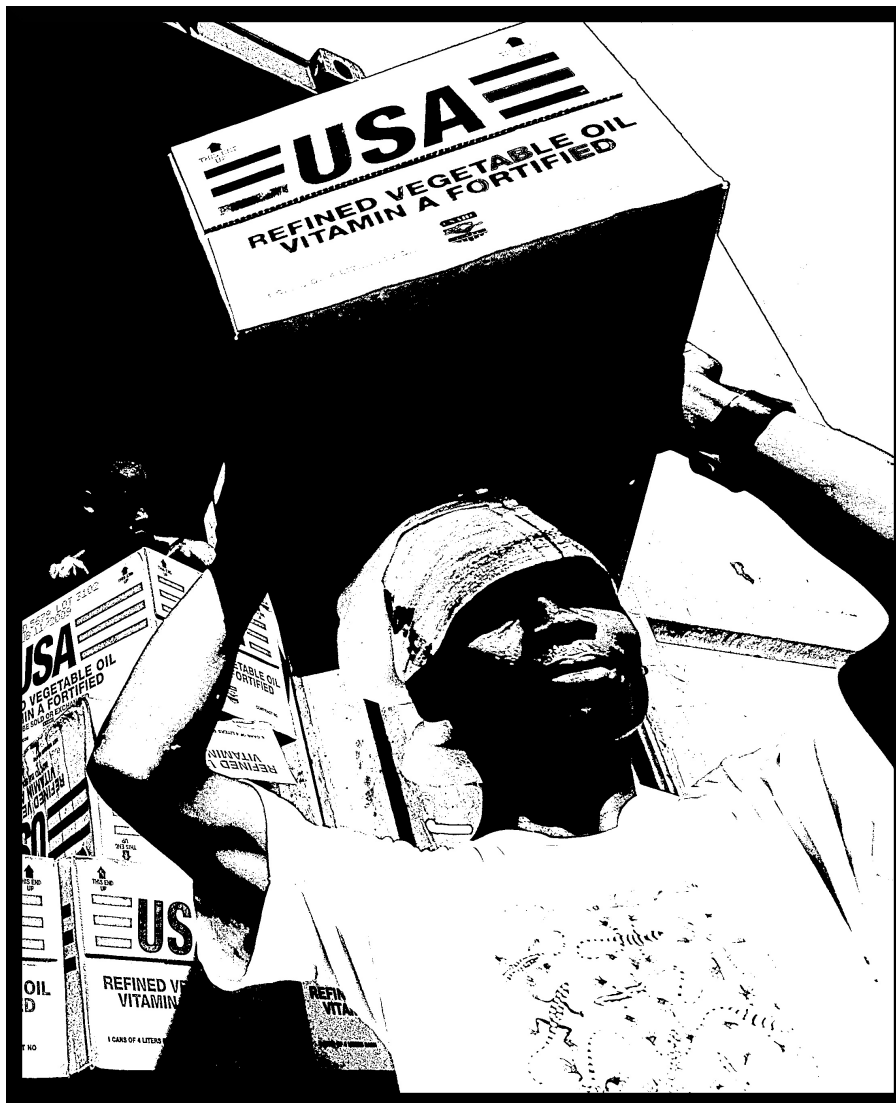
Recentelijk konden we in de pers echter enkele op het eerste zicht onrustwekkende evoluties waarnemen in de niet-gouvernementele sector. Wordt ons gewetensgeld wel goed besteed? Verdienen die NGO-directeurs niet te veel? Waarom blijft de Haïtiaanse en Pakistaanse bevolking te midden van puin leven ondanks het ingezamelde geld waarmee we onszelf van schuldgevoelens verlossen?

Hoog tijd voor wat verduidelijking. We vroegen het aan onze man op het terrein, Jan Weuts, emergency aid coordinator bij Caritas International en lid van de Raad van Beheer van Artsen Zonder Grenzen (AZG) België, en confronteerden hem met een aantal nieuwsberichten. Het interview met de oud VUB-student zou uiteindelijk een bijna twee uur durend gesprek worden onder de Brusselse lentezon.

d.M.: Recentelijk kreeg de topvrouw van mensenrechtenorganisatie Amnesty International, Irene Khan, bij haar vertrek een exuberante vergoeding van €600.000. Wat is er gebeurd?

Weuts: "Irene Khan is eigenlijk in opspraak gekomen nadat zij binnen Amnesty International bepaalde standpunten heeft ingenomen. Zo vond ze abortus een *recht*. Daarnaast heeft zij, als moslima, ook uitgesproken toenadering gezocht tot moslimlanden. De Raad van Beheer had echter het gevoel dat dit stokken in hun wielen stak, gezien veel van hun aanhangers nog steeds trouw zijn aan de Kerk. Daar ontstond een conflict uit."

"Bijkomend probleem is dat er een gemiddelde bevolkingsdichtheid is van 20.000 mensen per vierkante kilometer. Tussen de sloppenwijken zijn er geen wegen en puin kan simpelweg niet geruimd worden."

d.M.: Valt de vertrekpremie te vergoelijken?

"Eerst een kleine nuance. Die vertrekpremie bevat niet enkel een ontslagpremie van een jaarsalaris (€190.000), maar ook achterstallige lonen en onkosten. De eigenlijke ontslagpremie bedraagt dus ongeveer 36% van het totale bedrag. Men kan zich natuurlijk vragen stellen of een jaarsalaris van die orde wel gerechtvaardigd is.

De gigantische bedragen en verantwoordelijkheden - zoals management, contact met de VN, regeringen en Human Resources - in het achterhoofd, kan niet eender wie aan het roer worden gezet. Bekwame mensen die de uitdaging willen aangaan, met bijhorende stress en gebrek aan privéleven, hebben meestal al een goed betaalde job. Er moet dus wel iets tegenoverstaan."

d.M.: Los daarvan zijn er toch een aantal ethische bezwaren. Men verwacht van dit soort mensen een zeker engagement vanuit een ideologie. Was dit bedrag niet beter aan andere zaken besteed?

"Irene Khan zal ongetwijfeld aangeworven worden door een andere organisatie. In die zin kan ze nog steeds iets nuttig doen met dat geld.

Men moet zulke bedragen bekijken als excessen, maar dat is nu eenmaal de nijpende realiteit. Het wordt steeds moeilijker om bepaalde functies met specifieke technische profielen in te vullen. Velen haken af omdat de verloning niet concurrentieel is met die van de privésector.”

d.M.: Bij Belgische NGO's liggen de lonen een stuk lager. Een bruto maandloon van rond de 4.500 euro lijkt peanuts tegenover zulke bedragen. Is dit dan geen teken dat men ook met minder kan werken?

“Natuurlijk, wij zitten niet vast aan die hele hoge lonen. In vergelijking met de privésector zitten we redelijk laag. In België probeert men te werken met loonschalen die mensen van de basis motiveren om door te stromen naar de top. Er is echter enorm veel competitie binnen en tussen de organisaties. Men zal binnen de sector op zoek gaan naar talenten en hen proberen te overhalen om naar een andere vestiging te verhuizen, bijvoorbeeld naar Genève, waar de lonen veel hoger liggen. Betere verloning begint een rol te spelen.”

d.M.: Jammerlijke evolutie?

“Dat is nu eenmaal de realiteit waar we ons aan moeten aanpassen. Binnen een bedrijf moet gezorgd worden voor een goede sfeer, waardoor salaris geen rol speelt. Iedereen, ook mensen aan de basis, moeten het gevoel krijgen dat ze het beleid mee kunnen sturen.”

d.M.: Iets anders. Louis Tobback (sp.a), burgemeester van Leuven, verbande onlangs Direct Dialogue Fundraising (DDF), een commercieel bedrijf dat via professioneel opgeleide verkopers fondsen werft op straat en optreedt voor o.a. Child Focus, Oxfam, Amnesty International en Greenpeace. Vindt u het niet onethisch dat geld van schenkers blijft kleven aan de handen van een commercieel bedrijf?

“Persoonlijk zit ik er zelf ook wat mee gewrongen. Vooral de manier waarop dat probleem uit zijn voegen is gegroeid, is ongelukkig. Ze positioneren die mensen natuurlijk net om je een slecht geweten aan te praten. En dat lukt. Als je de ene week met een T-shirt van Oxfam rondloopt en de andere week met Unicef-kledij flaneert, verlies je je geloofwaardigheid. Ik geloof wel nog steeds in de rechtvaardiging van projecten van bijvoorbeeld Oxfam: tegen de liberalisering van onze economie, tegen alle uitwassen. Langs de andere kant moet ook erkend worden dat ze nu delen van dergelijke technieken overnemen om hun goede zaak over te brengen naar de man op straat. Dat is niet erg slim, vind ik. Dergelijke werking heeft echter wel een grote meerwaarde betekend voor organisaties en is enorm succesvol geweest.”

"Opmerkelijk is dat, hoewel in sommige regio's terrorisme bleef doorgaan, vele van die gevreesde extremisten grote solidariteit hebben getoond en een grote meerwaarde hebben betekend."

d.M.: Begin dit jaar werd de balans opgemaakt van 1 jaar ontwikkelingshulp na de aardbeving in Haïti. Wereldwijd werd 500 miljoen euro ingezameld, 25 miljoen daarvan in België (waarvan reeds 40% besteed), 680.000 daklozen, geen water -en rioleringsvoorzieningen en bijna geen heropbouw. Waar is het misgelopen?

“In grote mate is de situatie gelijkaardig aan die van vóór de aardbeving. De beginfase van noodhulp is veel duurder dan de duurzame projecten die nadien worden opgezet. In de Haïtiaanse beginfase werd uitgerekend hoeveel hectare nodig was om anderhalf miljoen mensen onderdak te geven in tenten. Er bleek zo'n 650 hectare nodig. De Haïtiaanse regering heeft er echter slechts 20 ter beschikking gesteld. Toen volgde de cholera-epidemie die vooral veel slachtoffers maakte in de perifere gebieden en in de reeds bestaande krottenwijken op de heuvels van Port-au-Prince. In die wijken is er geen enkele vorm van kadaster. Oké, je herbouwt een huis, maar voor wie? We worden dus geconfronteerd met een niet bestaand administratiesysteem: er is geen aanspreekpunt binnen de staat. De besluiteloosheid en zwakte van de leidende politieke klasse is een grote belemmering.

Bijkomend probleem is dat er een gemiddelde bevolkingsdichtheid is van 20.000 mensen per vierkante kilometer. Tussen de sloppenwijken zijn er geen wegen en puin kan simpelweg niet geruimd worden.”

d.M.: Het probleem ligt dus eigenlijk bij de regering. Kan men dan geen successen boeken zonder medewerking van de politieke klasse?

Er is wel degelijk vooruitgang. In Port-au-Prince, waar vóór de aardbeving reeds 80% van de inwoners in krottenwijken woonden, hebben we getracht de bevolking te stabiliseren, dus zorgen voor water, gezondheidszorg, hygiëne, kleding en kleine jobs. De heropbouw is vooral gestart in perifere gebieden waar voorgaande problemen zich minder stellen. Er werd vooral geïnvesteerd in de landbouw, waarvan drierde van de bevolking leeft, omdat die van groot economisch belang is. We hebben zaaigoed en areaal verdeeld waardoor we al in maart konden beslissen om de voedseldistributie stop te zetten. De Verenigde Staten heeft dit proces enigszins bemoeilijkt door hun landbouwoverschotten te importeren naar Haïti, in een poging om de bevolking afhankelijk te maken van voedsellevering uit de V.S. Nog een belangrijke verwezenlijking: de humanitaire hulp heeft de daling van het bruto nationaal product van Haïti volledig opgevangen.

Hoe goed is het goede doel?

Vervolg

d.M.: Een andere oorzaak die regelmatig wordt aangehaald is corruptie.

“Haïti heeft zozegd een democratie en een parlement, maar wordt in feite geregeerd door 12 rijke families. Onrechtstreeks wordt zo ook geld van NGO’s het slachtoffer van corruptie. Wil men bijvoorbeeld een auto huren of kopen, dan moet men onvermijdelijk langs de kassa van die families. Alle goederen importeren is geen oplossing, want dan moet men voorbij de douane. De verkiezing van de nieuwe president, ‘Sweet Mickey’ (Michel Martelly), de beroemdste artiest van het land, belooft niet veel beterschap. Deze situatie vindt zijn oorsprong in jarenlang slecht bestuur en belangeninmenging van de Verenigde Staten, die Haïti nog steeds beschouwen als een dam tegen het communistisch Cuba.”

d.M.: De NGO’s zouden elkaar in Haïti voor de voeten lopen?

“Natuurlijk! Officieel zijn er 476 NGO’s erkend door de regering, maar er zouden er 12.500 actief zijn. Na de aardbeving stonden de deuren wagenwijd open, iedereen kon binnen zonder legitimatie. Van Russisch-Orthodoxe monniken tot busladingen Amerikanen van *The Church of Mississippi*, die zeep uitdelen en wat rondzwalen, maar elkaar vooral in de weg lopen. Vaak worden zulke organisaties gesteund door politici, die hiervan electoraal willen profiteren. Het is de taak van de Haïtiaanse regering om dit te kanaliseren.

De echte helden in Haïti zijn de Cubaanse dokters, maar dit wordt in de media volledig genegeerd.” “Er zijn gewoon te veel onbekwame hulpverleners in Haïti, al is het goed dat deze kwestie nog steeds mensen beroert. En de media

“De sleutel tot een succesverhaal ligt erin het einddoel in verstaanbare taal voor de lokale bevolking te formuleren.”

spelen daar natuurlijk een grote rol in.”

d.M.: In het geval van Pakistan hebben we gemerkt welke rol de media kunnen spelen. Enkele dagen na de overstroming verdween de gebeurtenis al van de voorpagina’s. Uiteindelijk werd voor Pakistan de helft minder opgehaald dan voor Haïti.

Ons semantisch begrip van een bepaalde bevolking speelt hier ook een grote rol. Activiteiten in Palestina, Egypte en Libië krijgen beduidend minder geld omdat in de geest van de mensen een Arabiër met baard gelijkgesteld wordt aan een terrorist. Het archetype van een Afrikaan is dan weer stom, lomp en iemand waar niets mee aan te vangen valt. Het typisch westers solidariteitsgevoel zegt ons dat wij moeten gaan helpen, het moet een blanke zijn die alles oplost.

d.M.: Pakistan is een land met verschillende oorlogsgebieden en met veel terrorisme. Velen onder ons dachten dat onze hulpverleners gevaar zouden lopen.

“Opmerkelijk is dat, hoewel in sommige regio’s terrorisme bleef doorgaan, vele van die gevreesde extremisten grote solidariteit hebben getoond en een grote meerwaarde hebben betekend. In sommige kringen wordt humanitaire hulp gezien als een politieke strategie om fundamentalisme in te dijken. Dit mag echter niet primeren op onze belangrijkste taak, namelijk levens redden.”

d.M.: Zijn er verschillen en gelijkenissen tussen Haïti en Pakistan?

“In tegenstelling tot Haïti is er in Pakistan wel een administratief apparaat en een functionerende overheid en leger aanwezig. Elk project moet worden goedgekeurd door deze autoriteiten dus er is wel coördinatie. Het leger is een belangrijke eenheid in Pakistan. Men kan deze echter niet blindelings vertrouwen, ze hebben ook hun eigen agenda. Er zal altijd geprobeerd worden humanitaire hulp te manipuleren. In Zuid-Pakistan heerst nog steeds een feodaal systeem waarbij grootgrondbezitters 50% van de opbrengsten eisen van de landbouwers in ruil voor grond. Voor deze gunst eisen de grootgrondbezitters dat de boeren voor hun stemmen bij de parlementsverkiezingen.

Op gronden waar het water weer is weggetrokken kunnen terug landbouwers aan de slag. Deze moeten echter lenen bij de landeigenaars om de 50% oogst te kunnen opleveren. Zo worden ze gedegradeerd tot een soort schuldsclaven.”

d.M.: Als westerlingen hebben we een erfzonde tegenover dit soort gebieden. Kan humanitaire hulp een westers democratisch model op te leggen? Dit neigt echter wel naar een reeds gezien imperialisme..

“Het is alvast niet de bedoeling eender welk model op te leggen. We proberen de landbouwproductiviteit van bepaalde zones te verhogen. Simpelweg geld geven volstaat niet. Deze mensen moeten intensief opgeleid worden omdat ze niet vertrouwd zijn met productieve landbouwuitbatingen. Een systeem van microkrediet wordt gehanteerd voor het opstarten van een bedrijf. Via deze methode kunnen soms grote successen geboekt worden. In het beste geval groeit het bedrijf sterk en zorgt het voor een toenemende tewerkstelling in de omgeving. Hopelijk deinst dit systeem dan uit en kunnen andere families misschien op hun beurt zelf een bedrijf opstarten. Enkel van onderuit kan een maatschappij vorm worden gegeven. Als deze economische vooruitgang leidt tot een meer democratisch regime kan dit enkel toegejuicht worden.

d.M.: Wanneer kan een project dan verkeerd aflopen?”

“Projecten kunnen overal en altijd verkeerd lopen, dat is nu eenmaal een risico. De sleutel tot een succesverhaal ligt erin het einddoel in verstaanbare taal voor de lokale bevolking te formuleren. Op het eerste zicht kunnen grote werkzaamheden zoals de aanleg van een weg, bijzonder afschrikwekkend zijn voor de getroffen bevolking. Als de bereidwilligheid en de mobilisatie van de bevolking er niet is, is er geen hoop op succes. Je moet ze de indruk geven dat ze alles zelf doen en dat het in hun eigen belang is. Een project dat hun interesse niet opwekt, zal onsuccesvol zijn.”

Klassieke muziek biedt jeugd kansen

"El Sistema is een wereldwonder"

DOOR RUBEN CLAESEN

Het is alweer enkele maanden geleden, maar op 7 oktober ontving José Antonio Abreu in Amsterdam de Erasmusprijs 2010. Dat gebeurde zonder de minste Belgische media-aandacht; een gerechtvaardigd motief voor de Moeial om dat alsnog recht te zetten.

Het begon allemaal toen José Antonio Abreu, gediplomeerd econoom én muzikant, ergens in de jaren '70 muziekles begon te geven aan kinderen uit sloppenwijken. Het waren nagenoeg allemaal muzikale leken, wat gezien hun afkomst niet mag verbazen. Wat begon met een tiental kinderen is vandaag een grootscheeps project geworden waar maar liefst 300.000 Venezolaanse peuters, kleuters, leerlingen en studenten aan meedoen. Muziek maken is er geen doel, maar een middel. Het Venezolaanse muziekproject van Abreu geeft zo een nieuwe dimensie aan sociaal werk, die men in onze contreien nog moet ontdekken.

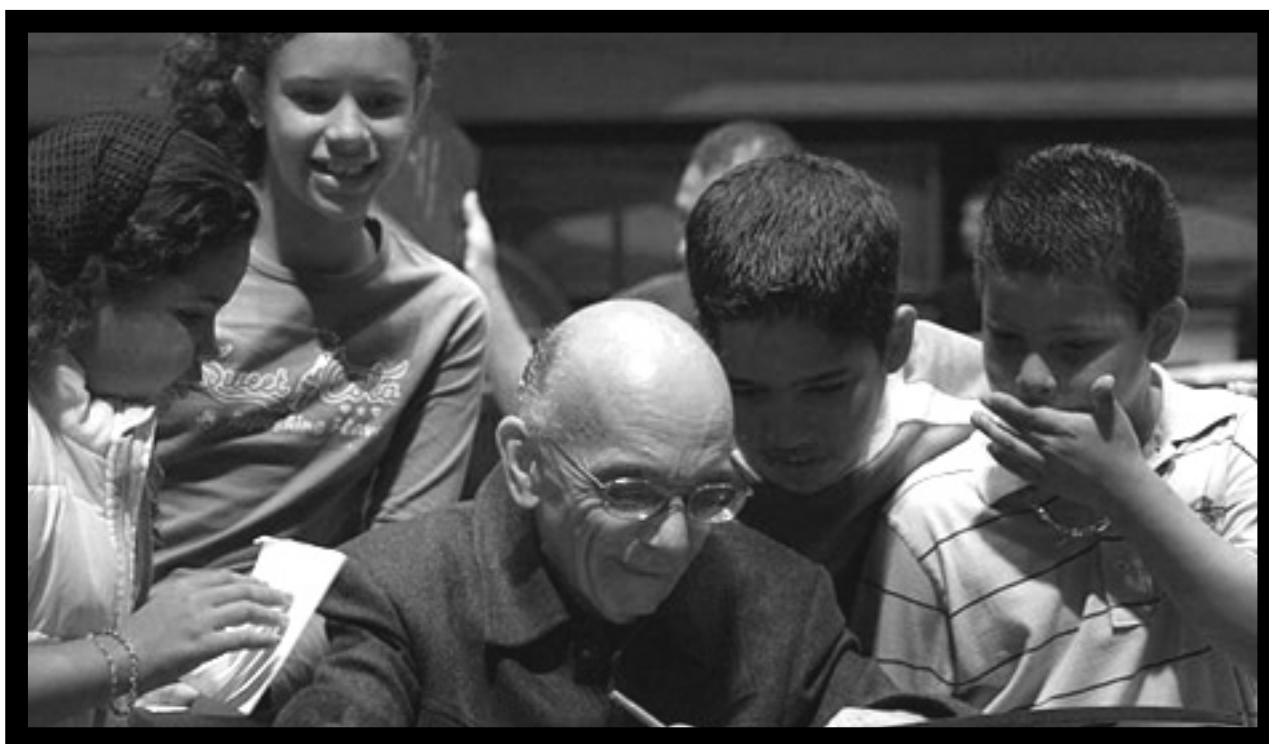
"El Sistema is een wereldwonder; niet alleen vanwege de muziek, maar veel meer nog omdat het optimisme en perspectief heeft gebracht in veel miserabele volkswijken", aldus Dick den Haas in het programma Een goedemorgen met... op de Nederlandse radiozender Radio 4. Den Haas was van 2001 tot 2005 Nederlands ambassadeur in Venezuela en heeft dus met eigen ogen de kracht en de pracht van El Sistema Nacional de Orquestras Juveniles e Infantiles (Het Nationaal Stelsel van Jeugdorkesten, *nvdv*), kortweg El Sistema, kunnen vaststellen.

Abreu zelf definieert zijn project als volgt: *"Een omvangrijke sociale beweging die de muziek gebruikt als middel om de heterogene Venezolaanse maatschappij harmonieuzer te maken, met speciale aandacht voor de onderlaag van de samenleving."* En het werkt: vandaag koppelen ruim honderd jeugdsymfonieorkesten en zeker 190 muziekcentra, verspreid over heel Venezuela, een educatieve aan een muzikale taak.

Er bestaan zelfs muziekprogramma's voor gehandicapte kinderen en recentelijk zag het land het eerste productiebedrijf voor muziekinstrumenten uit de bodem rijzen. Een betere muzikale voedingsbodem bestaat er hoegenaamd niet voor de jongeren, die er al vanaf hun tweede levensjaar aan kunnen deelnemen, om zo als kleine kleuter een eerste keer in theoretisch contact te komen met muziek en op zevenjarige leeftijd voor het eerst onder de indruk te geraken van Mahler en Shostakovitsj. Het zal niet verwonderen dat Venezolanen hun weg hebben gebaand naar orkesten wereldwijd en de allerbesten zich hebben ontpopt tot 's werelds kruim.

"Vermenigvuldig alles wat mooi en edel is, zo wordt alles wat grof en brutaal het best bestreden", aldus de inmiddels 71-jarige Venezolaan, die naast zijn muziekproject ook ex-parlements lid is en professor economie en recht is geweest aan de Universidad Simón Bolívar en de Universidad Católica Andrés Bello, zijn alma mater. Een credo dat Abreu dus omtoert tot de realiteit, zelfs heel concreet: muzikale grootheden als Claudio Abbado en Plácido Domingo bezochten Venezuela al op eigen kosten om hun kennis met de inlandse jeugd te delen. Voor dirigent Abbado is één maand Venezuela per jaar, grote bewonderaar van El Sistema als hij is, trouwens het absolute minimum.

Waar Abreu in den beginne vooral op particuliere steun moest rekenen om El Sistema uit te bouwen, is dat vandaag helemaal anders: 90% van de financiering staat op naam van de staat, meer bepaald van het ministerie van Sociale Ontwikkeling. En dus niet dat van Cultuur, zo wenste ook Den Haas te benadrukken, die een kans ziet voor Europa: *"Het Venezolaanse voorbeeld kan ook bij ons een helpende hand bieden aan kansarme jongeren om in het hedendaagse doolhof van materiële nonsens en leeg consumptievertier een bestemming te vinden."* ♦

Het nieuws van morgen: zeggen wat u hoort te denken

Satire

DOOR KENNETH PONTZEELE

VOKA aangeklaagd voor plagiaat

De West-Vlaamse afdeling van de werkgeversorganisatie VOKA is naar aanleiding van hun recente uitlatingen over de werkschuwe mentaliteit van de Waal aangeklaagd door de erfgenamen van Hans Krüger, een Beierse auteur uit de jaren '30. Het nageslacht van de heer Krüger beweert dat de organisatie auteursrechten heeft ontlopen door zonder referentie de term "hangmatcultuur" te gebruiken, nochtans in 1934 geregistreerd als handelsmerk door een lokale partijkrant. De woordvoerder van VOKA was niet beschikbaar voor commentaar.

Vrij Onderzoek offert lokaal aan de goeie zaak

De ecologische brigade van studiekering Vrij Onderzoek, bekend om hun onvermoeibare inzet om ons een bloem en wat gras dat nog groen is te laten, heeft volgens een welingelichte bron dé oplossing gevonden om de VUB eindelijk aan het recycleren te zetten. Ze zouden het zwartzakkenprobleem willen oplossen door deze out te sourcen naar hun lokaal, dat zij tot nader order nog steeds delen met de helden van Uw maandblad. Bewijzen hiervoor zijn toevallig te vinden voor de deur van het Moeiallokaal, waar volgens ons een proefproject loopt om restafval al gedeeltelijk te laten composteren alvorens ze na enkele maanden rijp zijn om overdragen te worden aan de vuilkar. De vraag is natuurlijk waarom ze dit ook proberen met de zakken PMD en papier, die volgens een verklaring van de afvalexpert van de Moeial "nota bene onmogelijk omgevormd kunnen worden tot meststof, ook al zijn ze zo mooi gestapeld tegen onze deur. Een probleem dat zich in dat redactielokaal merkwaardig genoeg niet stelt, waar een hardwerkend personeelslid van het ingehuurde afvalverwerkend bedrijf van de Vrije Universiteit Brussel zich elke week wijdt aan het vakkundig verwijderen van onze niet-gesorteerde afvaldoos. Tiens." Waarna diezelfde expert een diepe zucht sloeg, twee vuilzakken onder de armen nam en zich begaf naar het gelijkvloers.

Dood Osama bewijst gelijk Bush-doctrine

Het is bewezen. Twee jaar na het einde van zijn ambtstermijn toont de liquidatie van meesterterrorist Osama "The Beard of Evil" Bin Laden de noodzaak aan van twee oorlogen in landen waar hij blijkbaar niet was, de onwettelijke opsluiting en foltering van honderden in Guantanamo, talloze drone-strikes op huwelijken en al die andere geniale zetten in de War on Terror die linea recta hebben geleid naar de succesvolle aanval op een Pakistaanse villa, honderden meters van een Pakistaanse legerbasis. Ere wie ere toekomt: Dubya's onverzettelijkheid om Anti-Amerikaans sentiment te cultiveren alsof hij een Afghaanse opiumteler was, was dé directe aanleiding tot deze succesvolle operatie. Mission Accomplished. Laten we vooral niet vergeten wie we dankbaar moeten zijn. ❗

Volgende keer:

'VO en Prins Laurent openen ecologische meststoffenhandel'
'Examens uitgesteld op vraag van de alcohollobby'
'De Moeial genomineerd voor objectiviteitsprijs'

Postscriptum: Afstandsleren aan de VUB

In de Moeial van Maart 2011 lieten we kort professor Michel Maus aan het woord rond het thema afstandsleren en de voor- en nadelen die hieraan verbonden zijn. Afstandsleren is echter meer dan enkel een kostenbesparend nummer, en teneinde wat meer uitleg te geven, stellen we hier even kort het systeem voor.

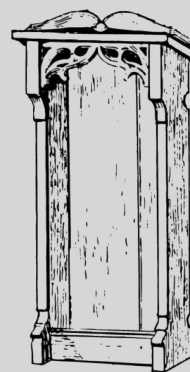
Het systeem dat de VUB heeft uitgewerkt, met de klinkende naam 'DigiLes', wil de mogelijkheid tot het volgen van lessen aan de VUB vergroten. Het systeem zelf zou automatisch de opnames verzorgen. Het enige waar de docent in kwestie zelf voor zou moeten voorzien, is de powerpoint-presentatie. Aan de hand hiervan worden de opnames verzorgd, die het mogelijk maken om een les te herbekijken of van op afstand te volgen.

Met Digiles wordt niet alleen de video gelijkgesteld met de les, het heeft ook aandacht voor de positionering van de lesgever, en kan zodoende meerdere beelden tegelijkertijd opnemen en volgt de spreker automatisch, zonder nood voor een extra cameraman die de les zou moeten bijwonen. Er worden drie verschillende versies van de opname gemaakt. Ten eerste een interactieve opname waarin een zoekfunctie is ingebouwd aan de hand van de onderwerpen en de verschillende onderdelen van de powerpoint-presentatie. Daarnaast wordt er ook een mp4-versie gemaakt van de opname, die op mobiele apparaten (zoals smartphones) kan worden afgespeeld. Ten slotte is er nog een audio-opname in de vorm van een mp3-bestand.

Het is dan ook de bedoeling dat de data die dit systeem oplevert online bekeken worden, maar men kan de bestanden ook gewoon op een cd of dvd branden en apart afspelen, een functie die bijvoorbeeld interessant kan zijn bij presentaties op verplaatsing – zoals bijvoorbeeld op een beurs of tijdens voorstellingslessen aan een middelbare school.

Een enquête die werd afgenomen bij studenten en het systeem diende te evalueren, toonde dat de student over het algemeen positief stond tegenover deze technologische ontwikkeling. De slagzin lijkt dan ook te zijn: "Les volgen aan de VUB kan je overal en altijd!". Men kan zich indenken dat hiervoor redelijk wat toepassingen bedacht kunnen worden.

Eens een kijkje nemen? <http://digiles.vub.ac.be/>
(nb, rc)

Uw artikel hier!

AGENDA! mei 2011

Muziek

Ray Bartok
13 mei - 22u
Live Music Café
Anspachlaan 90, 1000 Brussel
Een muziekensemble die haar invloeden zowat overal heeft: van Neil Young tot Béla Bartók. Een interessante mix.

Vaartkapoen (14/05)
Che Sudaka
Oorspronkelijk een groep immigranten straatmuzikanten uit Zuid-Amerika in Barcelona. Nu maken ze een combinatie van Argentijnse, Colombiaanse muziek met ska, reggae, rock invloeden.
Aanvangsuur: 20u30
Prijs: € 16

Swing Jazz Duo
19 mei
Art Base
Adres: Zandstraat 29 1000 Brussel, 1000 Brussel
Prijs: 8€.
Twee geweldige muzikanten die voortbouwen op de traditie van Django Reinhardt. Ze spelen gedeeltelijk zijn composities, maar spelen ook hun eigen stukken.

Vittorio Ghielmi
Facilis Descensum Averno
21 mei 20u
Koninklijk Conservatorium Brussel
Vittorio Ghielmi, viola da gamba - Rodney

Prada, viola da gamba - Luca Pianca, luit. Dit trio speelt werken van Marin Marais, Jacques de Gallot, Monsieur de Sainte Colombe (père), en Antoine Forqueray. Het repertoire omvat liederen die zich in de klassieke wereld afspelen.

Koninklijk Circus (27/05)
Axelle Red
Vorig jaar trok ze naar het Amerikaans platteland, dicht bij Woodstock en nam daar 12 nieuwe nummers op. Hierbij werkte ze samen met verschillende artiesten.
Aanvangsuur: deuren 19u
Prijs: € 37 tot € 45

Ten Huize Decraene - Landsroemlaan 53 (28/05)
Julien Libeer - Concert@home
Klassiek, Jazz met piano solo, duo of trio. Intieme sfeer met mogelijkheid tot napraten met de muzikanten. Voor een intieme avond.
Prijs: € 10

Theater

GC De Zeyp (05/05)
Animal Farm
Dit is een monoloog waarbij Alec Trup (Roel Swanenberg), een man die vanuit de Oostblok naar hier kwam met een busje, vertelt over zijn boerderij, de dieren Boxer, Benjamin en Napoleon en over het harde werk. Geïnspireerd op het legendarische werk van George Orwell.
Aanvangsuur: 20u30
Prijs: € 10

Zinnema (10/05)
Het Lorchtersyndroom
Warre Borgmans, Dimitri Leue (acteurs) en Antoon Officiers (pianist) brengen een theaterstuk georganiseerd door het Expertisecentrum Dementie brOes. Het gaat over een zoon die zijn dementerende vader wil helpen om zijn geheugen terug te krijgen aan de hand van een piano.
Aanvangsuur: 18u45 (met voorwoord van minister Brigitte Grouwels)
Prijs: € 10

Zaal Familia (30/05)
Altijd 't zelfde
Een komedie over de familie Ménards die elke vrijdagavond afspreken in het café van de oudste zoon. Maar er wordt op die vrijdagavond ook een verjaardagfeestje georganiseerd. Waarbij vanalles gebeurt en de familierelaties zwaar te verduren hebben.
Aanvangsuur: 20u00
Prijs: vvk € 8, kassa € 10

Aula Toots (05/06)
Oud Papee (Oud Papier)
Het Brussels Volkstejoeter organiseert een komische voorstelling in het Brussels dialect. Het gaat over de relatie van een oud echtpaar die uit halve leugens en halve waarheden bestaat. Ze wonen samen met een huisvriend. Op een dag ruimen ze een kamer op en vinden zaken die alles doet ontploffen.
Aanvangsuur: 16uur
Prijs: vvk € 9, kassa € 11

Tentoonstellingen

AGENDA! mei 2011

Brussels Expo(24/04-06/11)
Toetanchamon, zijn graftombe en zijn schatten
Meer dan 1000 voorwerpen (weliswaar replica's)
worden tentoongesteld om de geschiedenis te
laten zien en te beleven van een van de grootste
archeologische vondsten.
Openingsuren: ma. tot zo. 10 tot 18u/ nocturnes
op wo. tot 21u
Prijs: varieert van € 6 tot € 14

Tour & Taxis (15/10-0407)
Amerika, dit is ook onze geschiedenis!
In kader van het Belgisch Voorzitterschap van de
Europese Unie wordt het gemeenschappelijk
leven tussen Europa en Amerika aan de hand
grafische fresco's, audiovisuele producties,
getuigenissen en kunstwerken tentoongesteld. De
tentoonstelling wordt opgedeeld in drie bedrijven
namelijk; Het Europese Amerika; het Amerikaans
Amerika en het Amerikaans Europa.
Openingsuren: ma. tot vr. 9 tot 17u, za., zo.,
feestdagen en schoolvakanties 10 tot 19u
Prijs: varieert van € 6 - € 10

Paleis voor Schone Kunsten - Bozar (11/02-
08/05)
Venetian and Flemish Masters
Een vijftigtal werken uit de Accademia Carrara di
Bergamo en een vijftiental werken uit het
Koninklijk Museum van Schone Kunsten
Antwerpen (KMSKA) worden samengebracht in
een tentoonstelling, waaronder werken van
Titiaan, Memling, Rubens, Bellini, Canaletto,
Bouts, Van Eyck, Jordaens,... De wisselwerking
tussen de artistieke centra in Zuid- en Noord-
Europa is het uitgangspunt van de tentoonstelling.
Openingsuren: di. tot zo. 10 tot 18u, do. tot 21u
Prijs: € 10

Belgisch Stripmuseum(22/03-02/10)
Het Publiart-avontuur
Vanaf 1950 kwam de reclame in contact met de
strip. Deze eerste gingen de strip gebruiken om
kranten te maken waarin stripauteurs de kans
kregen om te groeien. Bij deze tentoonstelling
zullen er enkele van deze reclame-strips
tentoongesteld worden.
Openingsuren: di. tot za. van 10 tot 18u
Prijs: varieert van € 6 tot € 8

Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van
België (24/03- 19/06)
Joan Miró. Het palet van de dichter
Aan de hand van 120 schilderijen, etsen, beelden
en tekeningen geven ze de evolutie weer van de
Catalaanse schilder. Er wordt een nadruk gelegd
op het werk dat hij aan het begin van de Tweede
Wereldoorlog uitwerkte.
Openingsuren: van 10 tot 18u; wo. tot 21 u.; open
op feestdagen
Prijs: reservatie verplicht, tickets via website:
<http://www.fine-arts-museum.be>

Paleis voor Schone Kunsten - Bozar (31/03-
15/05)
Architecture for Justice. Brussels Courthouse,
Imagine the Future!
Tentoonstelling van een selectie van de
Internationale ideeënwedstrijd voor de toekomst
van het Justitiepaleis.
Openingsuren: di. tot zo. van 10 tot 18u
Prijs: gratis

Charliermuseum (06/04-30/09)
Een hard bestaan
Het leven en werk van de medemens in de 19de
en 20ste eeuw aan de hand van een collectie
schilderijen. Ze onderzoeken zo hoe kunstenaars
in de 19de eeuw en 20ste eeuw het leven van de
medemens hebben uitgebeeld.
Openingsuren: ma. tot do. van 12 tot 17u; vr. van
10 tot 13u
Prijs: varieert van € 3 tot € 5

Autriehuis (06/04-31/12)
Victor Horta, a lost world - Horta 2011
Bij deze tentoonstelling laten ze werken uit de
carrière van Victor Horta zien die afgebroken
werden.
Openingsuren: wo. tot zo. van 12 tot 18u
Prijs: varieert van € 3 tot € 6

Redactietip: 2-19 mei

Y' (naast het KulturKaffee)

Exhibition on mathematics by and with
Prof. Jean Paul Van Bendegem

Professor Jean-Paul Van Bendegem
nam de uitdaging aan om een expositie
te organiseren waarin hij de relatie
tussen kunst en wiskunde uitlegt. Aan
de hand van 9 video's wordt een poging
gedaan om dit te verduidelijken.

Openingsuren: ma. tot do. van 10 tot
18u; za. van 14 tot 18u.
Prijs: gratis maar liefst inschrijven via:
upv@vub.ac.be

Cafétip van de maand: Booze'n Blues

Locatie: Rijkeklarenstraat 20, 1000 Brussel

De Booze'n'Blues is zo'n café waar Belgisch bier wel erg goed samengaat met een oude jukebox die bomvol zit met blues, jazz, oldies, maar ook een Jimi Hendrix of Lou Reed. Als je de muziek al eens zelf kan kiezen, is dit zeker een *atout*. Een van de beste troeven is dat het café tot erg laat open is - al heeft dit wel als neveneffect dat men er de meest illustere onfrisse personages uit het Brusselse nachtleven kan terugvinden en die durven al eens een dronken dansje te plaatsen. Oppassen dus.

Aanraders zijn de streekbieren uit Brabant en het Brusselse aan caféprijzen. De jukebox geeft het café sfeer en karakter, die soms wat weg heeft van een cabardouche. De rode muren dragen alleen maar tot die sfeer bij. De Booze'n'Blues is een café waar je de nacht kan beginnen, maar evengoed een lange - ietwat zotte - nacht kan eindigen. ❖

(jd)

Niet tevreden? Mail je artikels naar moeial@vub.ac.be.

Deadline volgend nummer: 18 mei

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

Artikels die onder persoonlijke titel verschijnen reflecteren de mening van de schrijver. Waarschuwing: satire & sarcasme zijn veelvoorkomende stijlelementen.

Colofon

Maandelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://www.vub.ac.be/moeial>
+ facebook, twitter, scribd.com, issuu.com

Hoofdredacteur: Nathaniël Bovin

Adjunct-redacteur: Jeroen Derkinderen

Secretaris: Stéphanie Romans

Redactieleden: Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Kenneth Pontzeele, Piet Van de Velde, Pieter Jan Van Pevenage

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Maarten Colette, Sarah Fellahi, Sarah Hamdi, Joren Janssens, Irasema Villarreal & U

Fotografie: Sarah Fellahi, Sarah Hamdi

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen, Jeroen Derkinderen, Joren Janssens, Kenneth Pontzeele, Stéphanie Romans

- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1600 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Afbeeldingen: Archief

V.U. : de Moeial

Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

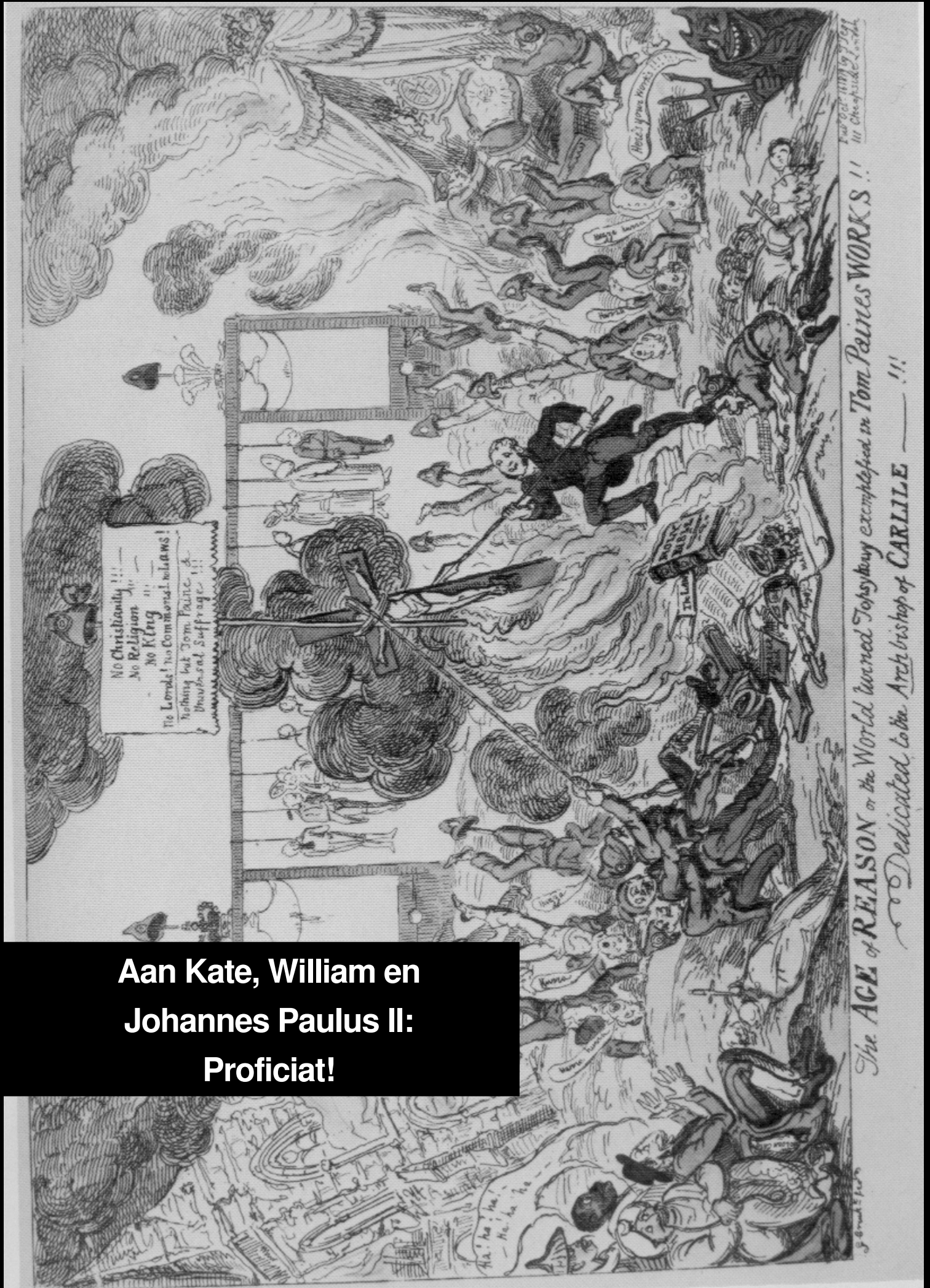
Gevonden in het archief:

DE NIEUWE MOEIAL-STRATEGIE:

Aankondiging:

De Algemene Vergadering van De Moeial zal plaatsvinden op 18 mei 2011.

Aan Kate, William en
Johannes Paulus II:
Proficiat!